

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Lélekápolás

Tenni egymásért
Egyetlen biztos pont
Első lépésem Isten felé
A szenvedés meghívás
A hitelesség új példaképei

2012/3.

Az örömvadászat négy alapszabálya

Néhány évvel ezelőtt hallottuk a ma kilencvenes éveiben járó Placid atyát, az idős bencés szerzetest, aki derűs arccal mesélt a Gulagon töltött éveiről, arról, hogyan lehetett túlélni a szibériai munkatáborok borzalmait. Elmondta, hogy az ott összekovácsolódott közösségüknek négy szabálya volt, és minden nap törekedtek ezeknek a maradéktalan betartására. Erre a négy szabályra fűzte fel a mondandóját, és biztatott bennünket, hogy próbáljuk ki ezeket mi is bátran a hétköznapjainkban.

1. Ne dramatizáljuk a szenvedést, hanem bagatellizáljuk!
2. Mindennap keressük az örömöket!
3. Ne gondoljuk magunkat tökéletesnek!
4. Keressünk magunknál valami nagyobb, erősebbet, kapaszkodjunk Istenbe.

Bagatellizáljuk a szenvedést. Ha ezt meg tudjuk tenni, akkor kilépünk a saját szűk világunkból. Ha a Jóisten egy nehézséget küld és én elkezdek nyavalyogni, akkor saját magam körül kerígek: jaj, megint itt a hétvége és főznöm kell. De mit főzök?... Összecsapnak a fejünk felett a hullámok, annyi a munka, és nyakunkon a határidő! Aztán megállok egy pillanatra, és egy beteg barátomra gondolok, aki most kapja a második sorozat kemoterápiát, vagy két mostanában megözvegyül feleségre, akik hirtelen veszítették el társukat, és elszégyellem magam. Mi ez az ő problémájukhoz képest?

Placid atyának a Gulagon, Kentenich atyának Dachauban egyaránt lett volna mit dramatizálni. Isten nagy emberei nem szenvedésük okát, hanem a szenvedés értelmét keresték. Placid atya elmondta, hogy kezdetben őt is gyötörték olyan gondolatok, hogy miért került börtönbe. Úgy érezte, hogy zátonyra futott az élete, hisz a hivatása, hogy fiatalokat tanítson, semmivé foszlott. Aztán néhány hét után úgy hozta a sors, hogy a halálraítéltek folyosójára került felmenni. Az orosz ör füttyörészett, s amikor abbahagyta, az atya úgy gondolta, hogy énekelnie talán neki is szabad. Aztán egy népdal dallamára elénekelt, hogy katolikus pap vagyok, és aki bűnbánatot tart, azt feloldozom. Ekkor nagyot fordult az élete. Megértette, mi a Jóisten szándéka övele, s ahogy írja: „Én voltam a legboldogabb ember az egész Szovjetunióban, mert rámtalált az életfeladatam.”

(folytatjuk)

ÖRÖMEINK

Tartalom

Örömvadászat	3	Hírek	56
Tartalom	4	Fiatalok Oázisa	60
Esszé	5		
Életünkből	9		
Emlékezzünk	28		
Kentenich atya tanításából	35		
Pápara figyelünk	37		
Otthonra találtunk	38		
Adjatok tovább	41		
Kincsesláda	43		
Tedd könnyűvé	44		
Nyári emlékek	46		
Férfi szemmel	49		
Oázis könyha	53		
Van/Nincs boruk! / Gólyahír	54		
Gyerekszáj	55		

Jelenlegi számunk házigazdája
a Soproni Régió volt,
 köszönjük a munkájukat!
 Őket a **Pécsi Régió** követi.
 A következő Oázis központi témája:
Követ kőre
 Lapzárta: 2012. november 15.
 Várjuk írásaitokat a következő címre:
 oazis@schoenstatt.hu
 ISSN 2063-0441

OÁZIS 2012. június, XXII. évf. 3. (67.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédi Pisti és Orsi
- **Készítették:** Alföldi Zoltán, Andai Anikó, Balogh Peti és Judit, Csabai Márta, Csermák Kálmán és Alice, Csermák Péter, Dalmadi Anna, Dormán Gyuri, Endrédi Gábor, Endrédi Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, Horváth Zoli és Rita, Kaposi László és Andi, Kiss Ádám, Komáromi Mari, Könyvid István és Andi, Lázár Sonja, Nádudvari Rita, Lantos Péter és Enikő, Litkei Zoltán, Lów Péter és Helga, Mészáros Zsuzsa, Sallainé Karikó Éva, Oláh Gyöngyvér, Oláh István és Éva, Oroszi Feri és Juli, Palásthy Imre, Rábai Szilárd, Stéger Andrea, Szelestei Péter, Ther Antal és Ágnes, Török Péter és Orsolya, Varga Károly, Vértesaljai János, Vidra Zoli és Rita, Wangler Ottó és Kati, Weeber Saci, Zajkás Péter, a Szűzanya egy miskolci családja
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Képszerkesztő:** Lów Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
- **Címlap:** Koffler Zsuzsanna
- **Fotók:** Jelencsik Mátyás, Kuslits Levente, közösségünk tagjai
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Nyomás:** ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Személyes kapcsolat
lélektől lélekekig

„A Szíriusz van tőlem távolabb
 Vagy egy-egy társam,
 jaj, ki mondja meg?”
 (Tóth Árpád)

Sok nehéz feladattal kell naponta megbirkóznunk, de talán a legnehezebb a társunkkal, gyermekünkkel, családjunkkal és a környezetünkben élő emberekkel kapcsolatba kerülni. Mikor, hogyan tudjuk megérinteni egymás lelkét?

A mai kor emberére a rohanó, gyors életritmus, és az ehhez kapcsolódó felületes emberi kapcsolatok már hozzátartoznak. Lakótelepeken, utcákban élnek úgy a családok, hogy éppen hogy csak köszönnek egymásnak. Talán nem is keresünk mély kapcsolatokat, meglegszünk a pár szavas kommunikációval, ezt is csak azért, hogy ne mondják, hogy nem vagyunk érdeklődők. Pár éve még a falvakban sokan üldögéltek a házak előtti kispadon. Mára már üresek a padok. Nem beszélgetnek egymással az emberek.

Karácsonykor az utcánkban közös fenyőfát állítottunk. A környéken élő családok díszeket hoztak rá. Megterítettünk egy asztalt, és mindenki süteményt és innivalót hozott. Nagyon szép délutánt töltöttünk együtt, pedig nagyon hideg volt.

Életünk három dimenzióban zajlik. Az egyik az egyedi dimenzió. Ez az, amit a mai ember a legerőteljesebben érzékel. Valósítsd meg önmagadat! De nem csak ebben élünk, hanem az együttesség

világában is. Mindenféle csoportnak, családnak, közösségnek, intézménynek, nemzetnek vagyunk a tagjai. A harmadik dimenzió az egyetemesség, mindaz, ami az emberi létezésben közös sorsunk. A személyes életünk tehát az egyedi, az együttes és az egyetemes dimenzióban áll, és mind a háromban szeretne kibontakozni. Ha feltesszük valakinek a kérdést, hogy „ki vagy te?”, akkor a legtöbben olyanokat felelnek, hogy pl. feleség – de ahhoz kell egy férj! Vagy édesapa vagyok. Ahhoz meg gyerekek kellene! Ha pedig azt mondjuk, hogy magyar vagyok, ahhoz kell egy nemzet. A kérdésre tehát általában a társas kapcsolataink szoktuk megnevezni. Kölcsönösen részei vagyunk egymás életének. Egy neves szociálpszichológus azt mondja, hogy ha egy ember lelkét ábrázolni szeretnénk, akkor egy korallzátonyhoz kellene hasonlítanunk. Mindannyian egy-egy csodálatos korallzátony vagyunk, amelynek egy kis része a víz fölött van, nagyobb része rejtve, de gyönyörű a színe, árnyalt, élő összefüggérendszer és fantasztikus szépséget jelenít meg. Nem lenne csodálatos felfedezni egy ilyen korallzátonyt?

A schönstatti lelkiség apostoli lelkületű. Azt kívánja a Jóisten tőlünk, hogy személyes kapcsolatba kerüljünk az emberekkel. A fontossági sorrendet azonban be kell tartanunk. Elsősorban házastársunk lelkét kell megértenünk, utána következik a családjunk. Majd ha küldetést érzünk, akkor kereshetjük a

környezetünkben lévő emberekkel is a kapcsolatot. Ha közelebbi kapcsolatba kerülünk valakivel, akkor felelősek vagyunk a kapcsolat minőségéért. Egyszer egy házaspár egy közös szilveszterezésre hívott egy másik házaspárt. Nem tudták, hogy azok már mindent megszerveztek, gyerekvigyázást, utazást, így nem is tartották fontosnak közölni, hogy az asszony betegsége miatt nem tudnak együtt elutazni a megbeszélte helyszínre. Mire tisztázták a helyzetet, komoly sérüléseket szenvedett a kapcsolatuk. Tehát ha közelebb kerülünk valakihez, felelősek vagyunk a kapcsolat folyamatos ápolásáért. Nem felületes, hanem minőségi kapcsolatokra van szükségünk. Nem kell, nem is tudunk sok emberrel szoros, baráti kapcsolatba kerülni. Ez nem is a feladatunk.

Az igazi, mély kapcsolatokra a családjunkban kell törekednünk, elsősorban a házastársunkkal. Jó átélni azt, hogy fontos vagyok valakinek, figyelnek rám. Ha ezt megtapasztalja egy gyermek, akkor később ő is ilyen odafordulással tud az emberekkel kapcsolatot teremteni. A megismerésünk nem csak attól függ, hogy meg akarom ismerni a társamat, hanem attól is, hogy ő engedi-e, hogy megismerjem. Van, amikor nem enged magához közel. Nem képes arra, hogy elmondja az érzéseit. Ilyenkor nem segít, ha szemrehányást teszünk neki, hogy nem mondja el azt, ami foglalkoztatja. Szép, ha időt tudunk adni neki. Odamegyünk a háziszentélyünkhöz. Leülünk, és kérjük a Szűzanyát, hogy nézzen ránk és ajándékozzon meg bennünket a kölcsönös megértés ajándékával.

A mai embernek hiányzik az a képessége, hogy ráhangolódjon a másik ember lelkiállapotára. Ez azért van, mert túl sok erős, hangos benyomás ér minket. Folytonos zajban, sietségben élünk. A TV-ből ömlenek ránk a hírek. Így érzéketlenebbek lettek az emberek. Mit tehetünk? Amikor házastársammal, gyermekemmel beszélgetek, akkor

teljesen felé fordulok. Ránézek, ezzel jelzem számára, hogy fontos nekem, amit mondani szeretne. A pillantása, a hanghordozása is sokat elárul a lelki állapotáról. Ma a metakommunikációs jelekre nem, vagy csak alig figyelünk. Egy házaspár mesélte, hogy nekik sokat segített, hogy kitalálták az anya-, illetve apanapot. Ilyenkor egy-egy gyermekkel elmentek sétálni. Ha kettesben voltak, a gyerekek jobban megnyíltak. De olyan is volt, hogy nem beszéltek semmiről, mégis közelebb került a lelkük egymáshoz. Mai rohanó világunkban, amikor

a beszélgetésekre alig szánunk időt, és úgy érezzük, hogy beszélgetés közben is ténykednünk kell (pl. mosogatni), akkor egy ilyen kettesben töltött nap nagyon meg tud erősíteni bennünket.

Jó átélni azt, hogy fontos vagyok valakinek, figyelnek rám. Ha ezt megtapasztalja egy gyermek, akkor később ő is ilyen odafordulással tud az emberekkel kapcsolatot teremteni.

A megismerésünk nem csak attól függ, hogy meg akarom ismerni a társamat, hanem attól is, hogy ő engedi-e, hogy megismerjem. Van, amikor nem enged magához közel. Nem képes arra, hogy elmondja az érzéseit. Ilyenkor nem segít, ha szemrehányást teszünk neki, hogy nem mondja el azt, ami foglalkoztatja. Szép, ha időt tudunk adni neki. Odamegyünk a háziszentélyünkhöz. Leülünk, és kérjük a Szűzanyát, hogy nézzen ránk és ajándékozzon meg bennünket a kölcsönös megértés ajándékával.

A személyes kapcsolatban lehet egy veszélyes terület is. Pl. amikor nagyon jól megértem magamat az egyik munkatársammal. Olyan jó vele beszélgetni! Szinte szavak nélkül tudunk együtt dolgozni!

Pillanatok alatt kialakulhat egy olyan kapcsolat, ami már káros. Hazamegyek, és azt tapasztalom, hogy a házastársam nem ért

meg. Bezzeg a munkatársammal egy húrton pendülünk! Ezért az ilyen jellegű kapcsolatokat az elején el kell vágni. Tudatosan kell törekedni arra, hogy csak a munkáról legyen szó, ne csapjon át személyes hangvételbe. Ártatlan dolognak indul, de veszélyes lehet. Ezért kell szabályozni az ilyen kapcsolatainkat.

Néhányan közülünk az asszonykörökben keressük a lélektől lélekig kapcsolatot. Ez néha veszélyes lehet. Elsősorban a házastársammal kell megbeszélnem a problémáimat. A női körben nem a panaszkodás az alaphangulat. A feladatunk az, hogy az események mögött meglássuk, hogy mit üzen nekünk a Jóisten ezek által. Nem panaszkodunk, hanem keressük a Jóisten szándékát. Nem kell megoldani a problémáim, hanem a Jóisten kezébe kell letenni.

Kentenich atya azt mondja a nevelésről, hogy az nem más, mint eleven érzékelésben lenni a gyermek lelki világával. Sokat tanult Don Boscotól, a nagy nevelőtől. Az alábbi példát az ő életéből idézi.

Az 1848-as évet Torino háborús örületben élte meg. A függetlenségért vívott első világméretű háború forró napjai voltak ezek. ...Akkoriban semmi másra nem gondoltunk, csak a háborúra. A háborúról folyt a beszélgetés, a háborúról írtak, a háborúról énekeltek otthon, a színházakban és a tereken, és azt is mondhatom, hogy a háborúról álmodtunk.

Sőt még a gyerekeket is derék katonának nézték, akik egyetlen kardcsapással minden bizonnyal két osztrákot is leszúrtak volna. És láttátok volna, amint az iskola, vagy munka után pálcákkal felszerelve különböző helyeken gyülekeznek, vezetőket választanak, katonai csapatokat alakítanak, kiképzésnek vetik alá magukat, csörömpölnek a fegyvereikkel, néha összezsapnak és tapasztalatlanságból, vagy túlzott harci hévtől hajtva összeverekednek, és kék foltokkal távoznak. Ez a harcias lelkület nem nagyon egyezett meg a Don Bosco által megkövetelt békés barátság légkörével. A csavargók csapatostól rohantak el az oratóriumból, hogy háborúsdit játszassanak: ez a vérvesztés Don Boscot nagy aggodalommal töltötte el.

Don Bosco mindenben alkalmazkodott az idők követelményeihez, amennyiben azok nem ellenkeztek a vallással és az erkölccsel. Most sem habozott megengedni a fiúknak, hogy az oratórium udvarán háborúsdit játszanak,

sőt még kellő mennyiségű fapuskáról is gondoskodott cső nélkül. Azonban azt szabta feltételül, hogy nem úgy fognak verekedni, mint a „piemontiak” és az „osztrákok”, és hogyha megszólal a katekizmusra hívó csengőszó, mindenki leteszi a fegyvert, és szó nélkül átvonul a templomba. Eleget kell tennünk a fiúknak abban, amiben kedvüket lelik, ha azt akarjuk, hogy szót fogadjanak abban is, ami meggyorsítja a formálódásukat. Kedvükben kell járni egészen a lehetőségek határáig. Az említett eset meglehetősen szélsőséges. Don Bosco teljesen megbízott fiaiban; a szintjükre ereszkedett, hogy a saját szintjére emelje őket. Don Bosco teljesen megbízott a fiúkban, elfogadta őket olyanoknak, amilyenek, és nem követelte, hogy azonnal olyanok legyenek, amilyeneknek lenniük kellene. Az említett esetben a fiúkat elkábította a háborús örület, és Don Bosco szent türelme volt szükséges ahhoz, hogy éppen a kábítószert alkalmazva mentse meg őket a mérgezésétől.

Kentenich atya is ezt tartotta a nevelésben a legfontosabbnak. Eleven érzékelésben lenni a másik lelki állapotával. Mi mozgatja, mi él benne? Egyszer egy kamasz gyermek így fakadt ki: állandóan tiltjátok a számítógépes játékokat, de még egyszer sem ültetek ide mellém, hogy mivel játszom! Természetesen nem jó, ha túl sok időt tölt a gyermekem a számítógép előtt. De jó, ha ismerem, ha tudom, hogy mivel játszik, miért játszik azzal a játékkal. Önmagában a tiltás nem ér semmit. Többet ér, ha követelményeket is támasztunk a játék kapcsán. Így megérintjük a lelkét, és még lépéseket is tehetünk előre.

Kentenich atya életében is óriási lelki fejlődésnek vagyunk tanúi. Ifjúkorát szeretet nélküli, barátságok és emberi kapcsolatok nélküli rideg, hideg vallásosság jellemzi. A hittel szemben egyoldalúan az értelemre támaszkodik. Egy későbbi beszélgetés során bevallja: „Oly erősen az eszmékre és feladatokra voltam beállítva, hogy nem tudtam elfogadni, ha valaki a szívét nyújtotta felém. ...Mindannyian éhezőművészek vagyunk a szeretet területén. Eszméket szeretünk, a mély személyes kötődést pedig általában kétségbeesetten kevésbé ismerjük.” (Feldmann: Isten szelíd forradalmára 23. o.)

1910. július 8-án szentelték pappá. Az újmiséis szentképre ezt az imát írta:

„Add, Istenem, hogy minden szellem az igazságban és minden szív a szeretetben egyesüljön!” Kentenich atya 80 évesen lelkigyakorlatokat és továbbképzéseket tartott. Felkereste a Schönstatt-központokat egész Németországban és a köztársaság majdnem összes püspökét, a Mária-nővérek közül négy titkárnőre van szüksége ahhoz, hogy győzze a levelezést, az előadásokat, az új publikációkat. A Schönstatt műnek azt a feladatot szánja, hogy az egyházban a „szív funkcióját” lássa el. (Feldmann: Isten szelíd forradalmára 129. o.)

Kentenich atyát lelki fejlődésének útján elkísérte a Szűzanya. A lelki fejlődésében a nehézségeken keresztül talált el a teljes szeretethez. Mindenkiel képes volt lelki kapcsolatba kerülni, beleérezte magát a problémájukba. Személyes kapcsolatunkban lélektől lélekig segít minket a Szűzanya és Kentenich atya. Nem könnyű a feladat, de nem vagyunk egyedül az utunkon.

Görbe utakon is egyenesen

Zoli és Rita története

Zoli megtérése

Muszonhét évesen lettem hívó, addig tagadtam Isten létezését. Marxszal együtt vallottam, hogy a vallás csak ópium a népnek. Negyedéves egyetemista koromban volt egy lány, akivel majdnem hogy együtt éltünk, s akire várt egy komoly örökség. Ez fényes jövőt festett elénk, nagyon jó kilátásaink voltak a közelgő diplomával együtt. Mégis valahol úgy éreztem, hogy valami alapvetően nincs rendben az életemben. Mindenem megvolt, és mégsem voltam boldog. Nem tudtam azt sem, hogy milyen értékrend mentén rendezzem be az életemet. Gondoltam, ha pénzügyi vonalon helyezkedem el és becsületes leszek, akkor nem vesznek be semmilyen buliba, s megmaradok utolsó szegény csótánynak. Ha beszálok a svindlikbe, akkor jobban fog menni a szekerem. Ha utóbbi mellett döntök, akkor hol van az a határ, ameddig még elmehetek a csalásban, de tovább már nem, mert nyilván nem akarok börtönbe kerülni. Irigyeltem a vallásos embereket, hogy milyen jó nekik, van egy letisztult értékrendjük, bármi felmerül az életükben, van hova fordulniuk válaszáért, mi a helyes, mi nem.

A másik dolog az volt, hogy azt tapasztaltam, hogy az emberi kapcsolataimban ugyanazokat a dolgokat teszem, mint amiket édesapám tett, éreztem, hogy ugyanazok a gének vannak bennem. Minden egyes embernek, akikkel ő kapcsolatba került,

sajnos tönkrement az élete. Egyszerű parasztgyerek volt, aki tizenhét évesen bányász lett Komlón. Ott bekeveredett a hamiskártyások közé. Anyám élete ettől teljesen tönkre ment, aztán apám a második feleségével alapított családban is nagy károkat okozott. Szegény nagyanyám és húgom is áldozata lett ennek, és még sorolhatnám. Olyan természete van apámnak, hogy pusztított maga körül. S azt tapasztaltam, hogy bennem is ez működik. Ha a természetem szerint viselkedem, akkor várhatóan tönkre teszem én is a majdani családomat. Ezt nem akartam. Megpróbáltam változni, hogy ne a génjeim határozzák meg az életemet. De nem volt előttem példakép. Hogyan viselkedjek megfelelően, honnan vegyek mintát? És hogyan vegyek fel egy idegen mintát, ami nem biztos, hogy rám adaptálható? Megpróbáltam sok mindent, hogy elfogadhatóbb ember legyek, de éreztem, hogy nem megy.

Nem megy! Nem tudok kivetkőzni a bőrömből, a saját erőmből biztos nem. Akkor azt mondtam: „Istenem, ha vagy, akkor segíts!” Ez volt az első lépésem Isten felé.

Kezdtém keresni vallásos embereket, faggattam őket, kértem tőlük könyveket. Megfelelő válaszokat akkor még nem kaptam. Egyszer aztán megszólított a HÉV-megállóban egy furcsa ember – mint később megtudtam, szabadkeresztyén volt – szűrős szemekkel rám nézett, s azt kérdezte, hallottam-e már a Mennyei Atyáról és Jézus Krisztusról. Mondtam neki, hogy persze, de igen furcsálltam ezt a megszólítást, s maga az alak is elég groteszk volt. Odahajolt hozzám és tagoltan mondta: „Tudd meg, hogy Jézus Krisztus nagyon szeret téged!” Láttam, hogy a HÉV-en utazik ő is, gondoltam, ha már itt van, akár beszélgethetünk is. Így megszólítottam. Nagyon készséges volt, s én elkezdtem sorolni neki a racionális érveimet, amelyek miatt nem tudtam elfogadni Isten létét. Az illető szédületesen jól ismerte a Szentírást. Nem racionális válaszokat adott, hanem mindig egy éppen odavágó szentírási passzust idézett nekem. Lehet, hogy ez teljesen nem fedte le az én kérdésemet, de ahogy maga a Biblia szólalt meg a szájából, annak óriási súlya volt. Mire a Vágóhídhöz értünk, addigra átéltem a megtérés élményét. Frenetikus érzés volt, hogy van Isten! Szárnyalni tudtam volna! Kiabálni, hogy: „Ember, van Isten és szeret bennünket!” Sose fogom elfelejteni. Hívott ez az ember, hogy menjek el a gyülekezetükbe, s ott még többet is megtudhatok. Érdekes, valahol mélyen tudtam, hogy oda nem

fogok elmenni. Sokat merengtem, vajon miért gondoltam így, s arra jutottam, hogy kiskoromban megkereszteltek, bár apám nem akarta. Talán a keresztesség kegyelme hozta ez, hogy ha vallásos leszek, akkor katolikus. Ez az új örömteli hit sajnos elsorvadt pár hónap alatt, mivel egyedül voltam, s tudjuk, hogy a hit az közösségi természetű. Sajnáltam. Ezért embereket kezdtem keresni, hogy újra megtaláljam a hitet és Isten közelségét. Fél évig jártam egy atyához heti kétszer beszélgetésre. Előhozta az összes nehézségemet a hittel kapcsolatban. Ő legtöbbször Sziénai Szent Katalint idézte. Ezek nem olyan válaszok voltak, amelyek elütik a kérdést, hanem pont arra felelt meg, amit tudni akartam, amire a kérdés vonatkozott. Ha tovább kérdeztem, akkor tovább kaptam a válaszokat. Ha elfogyott a kérdés, akkor az atya megtörölte a homlokát, s rendben voltunk egy darabig. Élvezte ő is ezeket a beszélgetéseket, de azért neki is kihívás volt.

Az első nagy kanyar

Miután az egyetemem bejeztem, egy évig dolgoztam. Akkor – már hívóként – olyan gondolatom támadt, hogy nekem papnak kell mennem. A családi háttértem meglehetősen egyszerű. Szüleim munkások voltak, négy éves koromban elváltak, semmiféle neveltetésem nem volt, jó módor, erkölcs, ilyesmi. Ez elég hátrányos helyzet. Az volt a tapasztalatom, hogy az életben mindennek nagyon komoly ára van, semmi sincs ingyen. Valamit valamiért. Ez teljesen a zsigereimig hatolt, oly annyira, hogy még tegnap is rám szólt a feleségem, hogy „ez még a régi gondol-

kodásod”. Tényleg, igaza volt. Azt már tudtam, hogy mennyi mindent ajándékba kaptam a Jóistentől. És láttam, hogy mennyi mindenre van még szükségem, amit kértem Tőle szüntelen. Miközben egyik este jöttem ki a munkából és vártam a villamost, a Nyúl utcai megállóban, hirtelen fölmerült bennem egy kérdés: „Uram mit adok én mindezért cserébe?” De az is eszembe jutott, hogy micsoda ostoba felvetés ez, hiszen Istennek mindene megvan, ugyan mit adhatnék én Neki? „Uram, papjaid viszont nincsenek elegenden” – mondtam Neki. Gondoltam, ez az egyetlen, amit tudok adni az Istennek, hogy elmegyek papnak. A hittanközösség és a bérmaanyám is azt mondta, hogy ilyenkor az a legjobb, ha az ember az összes addigi barátságát leépíti, mert azok visszahúzzák, és nem engedik a lelki úton kellő ütemben haladni. Ezt komolyan vettem, és tényleg elhagytam a régi barátaimat, s így egy elég magányos helyzetbe kerültem, amely igen nehéz volt, de bevált. Új barátaim még nem voltak. Úgy gondoltam, hogy csak úgy tudok szembenézni saját

magammal és csak akkor állhatok az Úr elé, ha ezt a nehézséget vállalom. Meg vagyok keresztelve, nőtlen vagyok, a teológia amúgy is érdekelt, hát akkor nincs más út, elmegyek papnak. Úgy gondoltam, ez a „fair-play” az Istennel szemben. Esztergomba jelentkeztem a Papnevelő Intézetbe, egy év után felküldtek a Központi Szemináriumba. Az ötödik év végén, ahogy kell, a társaimmal megírtuk a pappá szentelési kérelmet. Akkor eszembe sem jutott, hogy bármi nehézség adódhat ezzel. Másnap hivatott a prefektus atya, hogy sajnos az előljárók szavazása alapján nem javasolják a felszentelésemet. Nagyon felháborodtam, hogy miért és milyen alapon. Volt a szemináriumban egy csomó fegyelmi és tanulmányi probléma, velem egyik sem esett meg. Egyszerűen nem voltak benne biztosak, hogy nekem papi hivatásom van. Mi negyvenen a szemináriumban nagyon szorosan összezárva éltünk reggeltől estig együtt töltöttük a napjainkat, nem ment senki sehova. Nagyon ismertük egymást. Szerencsére az előljáróknak volt olyan jó szeme, hogy észrevegyék, nálam valami nem stimmel. A többi társam egyre jobban kivirágzott, egyre jobban várták a felszentelést, mint a vőlegény és a menyasszony az esküvőt, én egyre jobban begubóztam, szorongani kezdtem, s nagyon komoly félelmek leptek el. Ahogy elképzelttem magam különféle papi szerepekben, éreztem, hogy egyikben sem lennék boldog. Lassan jöttem rá, hogy

a társtalanság, ami nyugtalanít, tartozni valakihez szorosán, az hiányzott, mert soha életemben nem tartoztam senkihez igazán. Édesanyámhoz sem. Mostohaapával nevelkedtem fel, s nem volt soha olyan, akihez odamehettem volna a problémáimmal. Barátom sem volt olyan, akivel meg tudtam volna osztani a dolgaimat. Hiányzott nagyon az, hogy legyen valaki az életemben, akinek én vagyok a legfontosabb, akihez mindig odamehetek és elmondhatom neki, hogy mi foglalkoztat, és aki ezt meghallgatja. A papi életben ez nem nagyon van meg. Egyre jobban nyomasztott, s ezt nyilvánvalóan észrevették rajtam. Közben azért dúltam-fúltam, nem esett jól a döntésük. Az ilyen ügy a püspökön múlik, ezért telefonáltam Paskai bíboros atya titkárságára, s legnagyobb meglepetésemre fél óra múlva fogadott az Úri utcai épületben. Barátságosan elbeszélgettünk, elmondta, hogy az előljárók szavára érdemes odafigyelni, meg, hogy én neofita vagyok (újhitű), nem éltem még felnőtt keresztényként a világban. Igaza volt. Huszonhét évesen tértem meg, s huszonnyolc évesen már jelentkeztem papnak. Azt javasolta, hogy menjek el, dolgozzak két-három évet a világban – most már felnőtt keresztényként –, s ha még mindig úgy érzem, pap akarok lenni, akkor visszajövök, s ő boldogan felszentel. Áldottam az eszét, hogy nem ragaszkodott hozzá, hogy pap legyek, mondván kevés a pap, így neki pap kell, én is az akarok lenni, hát legyen. Kereslet kínálat találkozott volna. Megcsókoltam a gyűrűjét, kijöttem tőle, s akkor ott a Magdolna torony mellett, ahogy mentem, életemben először egy hihetetlen felszabadultság ér-

zést éltem meg. Elképesztő volt. Addig úgy éreztem, hogy egy kényszerpályára vagyok beállítva, hogy csak erre mehetek, muszáj erre mennem. Megéreztem, hogy a Jóisten kezembe adta az életet, hogy szabadon dönthetek felőle. Nagyon hálás voltam, s vagyok Paskai bíborosnak atyának.

Az öt év szeminárium alatt megtanultam, hogy a Jóisten ingyen ad mindent. Nem cserébe valamiért. Bőven ad, áraszt, és nem vár el semmit. Tudtam hát, hogy nekem teljes szabadságom van a választásban, mit akarok az életemmel. Lassan összeállt az is, hogy aki pap akar lenni, annak van egy meghívás, meghívottság élménye. Nekem ilyenem nem volt egyáltalán. Elmentem dolgozni, és közben figyeltem, hogy kapok-e Istentől ilyen meghívást. Volt egy barátom, Csaba, aki naponta mesélte, hogy mekkora élményei voltak, két óra boldog időtöltés után a Ferenciek templomából átment az Angolkisasszonyokhoz, utána még órákat eltöltött az Egyetemi templomban teljes boldogságban az Isten előtt. Hát nekem ilyen élményem nem volt. Nem mondom, hogy nem irigyeltem. A lelkivezetőnk aztán a barátomat le is állította, mondván, hogy mindenkinek más útja van. Ő egyszerűen szerelmes volt az Istenbe. Pap is lett belőle.

(folytatjuk)

Csecsemőlet

Ami mostanában leginkább foglalkoztat, mint húsbavágó kérdés, az az Úr szándéka azzal, hogy 48 éves koromra életem egy csecsemő szintjére redukálódott.

Mert – legyünk őszinték! – az életem már hetek, sőt hónapok óta csecsemő szinten vegetál: eszem, iszom, alszom, pisi, kaki, büfi (köpő-lavór)! Testem vegetatív működése vagy éppen működésének hiánya határozza meg mindennapjaimat, a napirendemet, akár egy csecsemőnél. Keveset enyhít ennek keserűségén az a csodálatos asszony, akik ott sűrög-forog körülöttem, odaadóan lesi az óriáscsecsemő kívánságait, engedelmesen szalad a lavórral, néha szeretetteljesen leszid („Azért ezt a falatot igazán legyűrhetted volna még!”), akár egy jó édesanya! (Hiszen az!)

Eközben testem-lelkem majdnem minden porcikája hevesen tiltakozik a csecsemőlet ellen. Szeretnék ismét felnőtt lenni, szorgos vállalkozó, határozott édesapa, szerető férj, aki nemcsak a saját vegetatív működését tartja kezében, hanem a családja életét, megélhetését, boldogságát is! Szeretném ismét kezembe venni a sorsomat! De most ez nem megy!

Megrendültem látom, mekkora bizalommal volt irántam a mennyei Atya, amikor ezt a keresztet megengedte az életemben! Mennyire bízok bennem! Őszintén, én feleannyira se bíztam volna magamban. Mert hát láthatólag nem is bírom hordozni.

Türelmetlen vagyok, ráznám már le magamról! Olykor pedig igazán, de igazán kétségbeesem! (Sőt böngök is, ahogy a valóságban is egyik este, akár az anyja vigasztalását kereső bibis kisgyerek! Mert hát valahogyan fel kell törnie annak a világfájdalmas, óriási bibinek onnan a mélyből!) Látom, érzem, nem vagyok méltó erre a nagy bizalomra – és ennek tudata talán a legelkeserítőbb!

(Úgy is fogalmazhatnék, hogy valójában kettéosztott lettem: gondolati-akarati énem továbbra is játszaná a hősvértanú szerepét, Isten bátor katonáját, míg gyermeki-öszönös-érzelmi énem eszeveszetten rúgkapál ez ellen.)

Ő, a mindenek látója és tudója, viszont rendületlenül – talán már-már naivan – továbbra is bízik bennem: mindezek ellenére! „Nézd, itt van még ez a kis hasmenés. Hidd el, kibírod! Mondj erre is igent! Szüksége van valakinek az áldozatodra. Menni fog.” És tulajdonképpen megy is, ha nem is az „ide nekem azt a keresztet!” bátor tanítvány szerepében, hanem inkább nyögvenyelősen, ahogy mostanában amúgy minden. De megy: a csecsemő él, vegetál, fejlődik..., és ez a csecsemő – ezt viszont határozottan érzem – ott gubbaszt a mennyei Atya ölében!

Talán ezt, az Atya ölében gubbasztás lelkületét kellene elsajátítanom, talán ezért is van ez az egész: hogy megtanuljak belesimulni a mennyei Atya szerető

ölésébe, abbaahagyjam az erőlködést, a görcsölést, a rugdalózást, a kapálózást... Egyszerűen csak hagyjam, hogy Ő ringasson... Talán a mennyei Atya nem is azt akarja, hogy méltóvá váljak a bizalmára. Egyszerűen csak szeretni akar, megéreztetni velem, hogy valójában mindenben csak tőle függök. Megéreztetni velem, hogy az Isten csecsemője vagyok!

Nincs is más dolgom tehát, mint szeretetteljesen, bizalommal fenéki kiélvezni az Isten ölését. Megtanulni teljesen, (nem jó még, talán így:) TELJESEN, (na, még mindig nem elég, szóval:) T E L J E S E N rábízni magam az Istenre, mint az egyetlen biztos pontra az életemben! Hogy kardcsörtető, ám hitében csökevényes tanítványból ismét gyermek lehessenek: a mennyei Atya szeretett gyermeke.

Hát talán ezért!

Igen, Atyám! Itt vagyok. Most ölelj át még egyszer!

Áldott állapot

Istvánnal és Andival az előző Oázisban ismerkedhettünk meg. Kérésünkre elmesélték, hogyan találtak rá egymásra és a Jóistenre. Amikor a vallástól eltávolodott István megismerkedett a kisfiát egyedül nevelő Andival, még nem tudták, hogy mekkora kincset találtak. Hét év együttélés sem volt elég ahhoz, hogy ez világossá váljon, ezért szakítottak. Csak amikor a városmisszió, majd a cursillos lelkigyakorlaton István vissza-

tért az Egyházba, akkor kezdett világossá válni, hogy ennek a kapcsolatnak van jövője. Andi életében is döntő változást hozott a városmisszió: megtapasztalta a Jóisten szeretetét. Ez volt megtérésének első pillanata. István példája nyomán cursillos lelkigyakorlatra ment, ahol pont került sok bizonytalansága és kétegye végére. De ezzel még nem ért véget a történet. A lelkigyakorlat végén még egy meglepetés várta Andit.

Andi: A lelkigyakorlat végén, amikor megláttam Istvánt a Tihanyi Apátság közösségi termében, már nehezen láttam át az örömkönyveken keresztül.

És akkor elérzékenyülten mondott valamit, a szentségi házassággal kapcsolatban, amit nem értettem, inkább csak éreztem, majd elővett egy szál rózsát, és kérdezett valamit. Erre én igent motyogtam, mert nagyon távolról olyasmit gondoltam, hogy megkéri a kezemet.

István: Én azt értettem, hogy „igen”, és egy gyűrűt húztam az ujjára. Akkor kérdezett vissza, hogy én most akkor megkértem a kezét? Azt mondtam, hogy Ő már igent is mondott... ☺. úgy éreztem, (és hála Istennek Ő is úgy érezte :)), hogy a megújulásunk és jövőnk a szentségi házasságban lehet.

Andi: De ez mind olyan volt a számomra, mint egy álom, és úgy is éltem át. A mai napig nem emlékszem a konkrét fizikai jelenletre, csak a bennem lévő

érzésekre. Az biztos, hogy a boldogság könnyekben és zokogásban tört fel bennem, és utána már együtt sírtunk Istvánnal.

István: Jó előre készültem a lelkigyakorlat végére: már egy héttel előtte egyeztettem a szervezőkkel, hogy legyen ott lehetőségem Andival beszélni. Sőt, mivel Andi édesapja akkor már nem élt, az akkor 17 éves nagyfiától megkértem a kezét. Elmentem az anyukájához és nagymamájához is, és tőlük is engedélyt kértem. Nagy örömmel élték ezt meg. Bár először azt hitték, arról van szó, hogy Andi elsőáldozó lesz. Így érkeztem meg a lelkigyakorlat végére a Tihanyi Apátságba.

Mindig is azt szerettem volna, hogy a házasságom az életem végéig tartson. Egy jó barátom, akinek az újbóli egymásra találásunkat is köszönhetjük, és aki később az esküvőn a tanúm lett, azt mondta, hogy ha ezt szeretnéd, akkor várj, és a haláloed előtt egy nappal házasodj csak meg. Ez a mai ember döntésképtelensége, hogy biztosra akar menni. Csakhogy így nem lehet fejlődni. A döntésnek van egy pillanata, ami ugrás a szakadékba, amit meg kell tenni, mert már nem lehet még nagyobb szerelmet, még több élményt összeszedni. Az Istenre való ráhagyatkozás nálunk itt tudott megtörténni, így tudtunk más szintre lépni.

Andi: Én már megéreztem korábban, hogy István lehet az igazi, egyfajta belső döntést hoztam mellette. István hite megragadott. Az, hogy rajta keresztül bizalmat éreztem. Tudtam, hogy benne megbízhatok, ha hozzá kötöm az életemet. Bár a környezetünkben, kö-

rülöttünk sok a rossz kapcsolat, a válás, tudtam, hogy István mellett nem fogok ilyen helyzetbe kerülni: ő nem fog elhagyni, nem lesz hozzám hűtlen, hisz Istenhez is hűséges. Rábízhatom az életem és a születendő gyermekeink életét is majd. Akkor ezt a biztonságot én még nem tudtam visszaadni, mert nem voltam hívő. De az Istenre találásommal minden a helyére került: ha Ő velünk van, az alapja lehet a házasságunknak. Istennel működik, működni fog végig. Persze ez így utólag lett ennyire tiszta, nem fogalmazódott meg akkor ennyire egzakt módon. Inkább csak érzés volt, hogy számomra István Istent közvetíti.

István: Azóta is áldás kíséri életünket. Először a jegyesség szép időszakában éltük ezt meg. Majd az esküvőnkön, ami a Szűzanya havában, májusban volt. Különösen a nászmise egy valóban életre szóló élményt jelentett számunkra, elmondhatatlan boldogsággal. Ahogy a kánai menyegzőn, Jézus a mi esküvőnkön is ott volt.

Isten részévé vált a házasságunknak.

Andi: Nap mint nap döntünk a társunk mellett. A házassággal egyfajta cölibátusba lépsz, a társadra kimondott igennel az összes többi férfira/nőre nemet mondasz. Sokszor elsodorja az embert a hétköznapi forgataga, de ha van időnk kicsit leülni beszélgetni, én minden alkalommal csak ezt az „igent” tudom neki kimondani. Nagyon jó ez az érzés. Sokszor nincs meg a tudatoság, letisztultság, de nagy ajándék, hogy

tanulhatjuk Schönstattban, hogyan kell ezt csinálni.

István: Küzdünk a heti egy estés beszélgetés megvalósításáért. Tapasztaljuk azt is, hogy minél közelebb kerülünk Istenhez, annál közelebb kerülünk egymáshoz. Új életünk mindennapjaiban nagy újdonság volt, hogy étkezés előtt és után imádkozunk. Az esti imádkozás, a közös vasárnapi szentmisék, lelkigyakorlatok mind az Istennel való kapcsolatunkat erősítik. Az óbudavári családi nyaralásnál én jobbat nem tudnék kitálcálni: az előadások, a meghitt házastársi

Adöntésnek van egy pillanata, ami ugrás a szakadékba, amit meg kell tenni...

beszélgetések a szülőknek mély lelki tartalmat jelentenek, amíg a kicsikre a nagyobb gyerekek vigyáznak. Nagyon megerősít minket a közös emlékek gyűjtése, az emlé-

kek megélése. Például rengeteg embert hívtunk az esküvőnkre, ami életünk egyik legfontosabb napja volt, és azt akartuk, hogy igazi nagy ünnep legyen, amit sok emberrel tudunk megosztani. Nagyon jó szívvel emlékezünk vissza rá. Azóta is folyamatosan gyűjtjük a közös emlékeket, az élményeket, amit immáron gyermekeinkkel élünk át.

Andi: Fontosak számunkra azok az emberek, akik megerősítenek a hitben, akikkel igazán mély lelki élmény köt össze. Jobban vágyunk rájuk, mint a régebbi barátokra, pedig azokkal több a közös élményünk. De az nem ilyen mély lelki élmény. Nem szándékosan, de megkritikáltak azokkal az ismerőseinkkel a kapcsolataink, akiknek más a világnézete. A gyermekeink keresztszüleit sem a család-

ból választottuk, hanem olyan barátokat kerestünk, akiknek erős a hite, akik őket a keresztény hit felé tudják segíteni.

István: Jól el van osztva az évben, hogy mindig van lelki töltődés: tavasszal a nagyböjt és a húsvét, nyáron a Csáládnapiok. Mert az is ünnep számunkra, hogy ott lehetünk. Ősszel több Cursillo lelkigyakorlatot kísérek imával, ami minket is feltölt lelkileg, télen pedig az advent, és a karácsony ünnepköre teljesíti ki az évünket. Ezek az események olyan szépen végigvonulnak az egész évben a mindennapok mellett.

Andi: Rengeteg lelki töltést kapok a Mária Rádiós önkéntes munkám során, ahol a Szent Mónika Baba-mama Közösséggel a kéthetente hétfő délelőtt élő adásban jelentkező Kismamaklubot szerkesztjük, és vezetjük. Nagyon sokat tanulok keresztény édesanya- és kismamatársaimtól, és a hallgatóktól. Nem úgy éljük meg ezt a feladatot, hogy adunk, hanem folyamatosan kapunk általa: a közösségünket, és hitünk megerősítését. Inkább gyermekeink hozzák sokszor az áldozatot, amikor alvás időben kell menni a stúdióba.

István: Andi lelki életében bekövetkező fordulat nagy hatással volt a hivatására, szakmai életére is. Gyökeresen megújult: embertelen, és lelketlen kereskedelembe dolgozott az értékesítés területén, most pedig óvodapedagógiát tanul az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán. Én a Sapientia Hittudományi Főiskolán a „Keresztény Társadalmi Elvek a Gazdaságban” c. képzésen veszek részt, a Mária Rádióban a csütörtöki gazdasági híreket szerkesztem.

Andi: Azt, hogy szentségi házasságban élünk, ténylegesen úgy éljük meg, mint egy áldást az életünkön, szemben azzal a hét év áldatlan állapottal, míg csak élettársak voltunk. Ennek a barátaink is a tanúi, hiszen ők is saját szemükkel látják a változást rajtunk. Nagyon bízunk benne, hogy ez majd rájuk is hatással lehet. Esküvőnk után sokat imádkoztunk, hogy szerelmünknek, házasságunknak legyen gyümölcse.

István: Isten munkatársai lehetünk a teremtésben, az Ő legnagyobb ajándékainak tarjuk gyermekeinket a házasságunkban. És az Ő áldása most a szó legszorosabb értelmében is rajtunk van, hiszen Andi harmadik gyermekünkkel van áldott állapotban. ☺

Isten békéje

Több mint tíz évvel Apám halála után férjemmel a Delhi repülőtéren ülök és várjuk a csatlakozást pesti gépünkre. Még csak kora estére jár, és gépünk valamikor jóval éjfél után indul majd. Éhesek, szomjasak, kimerültek vagyunk.

Miután úgy osztottuk be az aprónkat, hogy csak néhány rúpiát hagytunk valami kis harapnivalóra, váratlanul érintett bennünket, hogy fizetnünk kell azért, hogy bemehessünk a váróterembe. Miután kifizetjük a belépőt, olyan kevés aprónk marad, hogy talán még egy csésze teára sem lenne elegendő. A váróterem tömve van emberekkel. Néhányan megpróbálják nyugtatni, csitítgatni kisgyermeküket vagy gyermekeiket. Miután az olvasáshoz is túl fáradtak vagyunk, így csak ülünk, és figyeljük a jövő-menő embereket. A váróterembe, hatalmas csomagot cipelve jön be egy idősebb, magas férfi. Körülnéz, azután rögtön odajön hozzánk. Megkérdezi, hogy vigyáznánk-e a csomagjára, amíg ő elmegy zuhanyozni. Anélkül, hogy különösen átgondolnánk kérését, azt csodáljuk, milyen energikus. Az ő hatalmas zsákja a mi csomaghegyünk mellé kerül. Mind a ketten félájultan elalszunnyadunk, amikor, mint egy varázsütésre, egyszerre felülünk és egymásra nézünk. Egész utunk alatt mindenütt azt sulykolták belénk, hogy fi-

gyeljük, nem látunk-e valahol utas nélküli csomagot, és minden repülőtéren, amelyen megfordultunk, megkérdezték, hogy mi saját magunk csomagoltuk-e a csomagjainkat. Szeptember 11-ének a hatását világszerte érezni lehetett. A férfi nagyon hosszú ideje elment, s még mindig nem jött vissza. Vissza fog egyáltalán jönni? Ha ennek a férfinak a csomagjában bomba van, neki sikerült két olyan örültet találnia, akik biztosították, hogy a csomag nem utas nélküli. A helyzet annyira komikus, hogy nevetnünk kell, amikor arra gondolunk, hogy lehet, hogy egy bombán ülünk. És ezt a helyzetet saját magunk választottuk. Most persze sehol nem látunk biztonsági őrt. Egész este tele volt velük a reptér, körözték, mint a keselyűk, most felszívódtak.

Miután végiggondoltuk az elképzelhető megoldásokat, azt kizártuk, hogy mi magunk nézzük át a férfi csomagját. Arról nem beszélve, hogy fogalmunk sincs, hogy néz ki egy bomba, furcsán

éreznénk magunkat egy idegen csomagjának átkutatásánál. Kimehetnénk a várócsarnokból, de az nem lenne tisztes megoldás. Feltéve, hogy a csomagban nincs bomba, és közben valaki pedig ellopná. Abban sem tudunk meggyezni, melyikünknek kellene vigyázni a csomagra, amíg a másik elmegy egy biztonsági őrt felhajtani. Mindketten készen állunk a csomag őrzésére, és a másikat küldjük, hogy hozzon egy őrt. Végül megegyezünk. Együtt fogunk a csomagra vigyázni. Azért imádkozunk, hogy az Úr ne engedje, hogy valaki megsérüljön, és hogy gyerekeink ne legyenek árvák, csak azért mert gondolkodás nélkül beleegyeztünk, hogy segítünk. De mindig ezt tesszük.

Újabb, végeérhetetlenül hosszúnak látszó idő után a csomag tulajdonosa visszaérkezik. Mosolyog, most még magasabbnak és fiatalabbnak látszik, és remek illata van. Közben kiderül, hogy neki is, nekünk is körülbelül ugyanannyi ideig kell még várnunk a csatlakozásra. Felajánlja, hogy teázzunk együtt. Új barátunk ragaszkodik ahhoz, hogy ő fizessen. Ez azután újabb bizonyíték a

gondviselésre – gondoljuk magunkban. Megtudjuk, hogy asztaltársunk és mecénásunk azért járja a világot, hogy Isten igéjét hirdesse. Dél-afrikai, és egy szívrohamból csodálatos módon épült fel. Ezután úgy érezte, hogy a hivatása Isten nagyságának a hirdetése. A szívroham után orvosai megtiltották neki, hogy repüljön, mert a magasban bármelyik pillanatban megállhat a szíve. Ez már 15 éve történt. Most éppen a Himalája egyik kis falvába utazik, mert oda hívták. „A Halál valamikor mindannyiunkért el fog jönni, bármit is csinálunk” – mondja nevetve. „De nem jobb úgy meghalni, hogy közben valami Istennek tetszőt teszünk, mint hogy a Haláltól félve éljük le egész életünket?” „De hogyan lehetsz abban biztos, hogy Isten akarát teszed?” – teszem fel a kérdést. Gyorsan megadja a választ: „Felismered Isten akarát abból a békéből, ami a szívedbe ömlik. Amikor megérezed az Isten békéjét, meg tudod különböztetni a világ békéjétől.”

Úgy látszik, találkoztam valakivel, akinek még biztosabb segítsége van a döntéshozatalban, mint nekem.

Lélekápolás, kicsit másképp

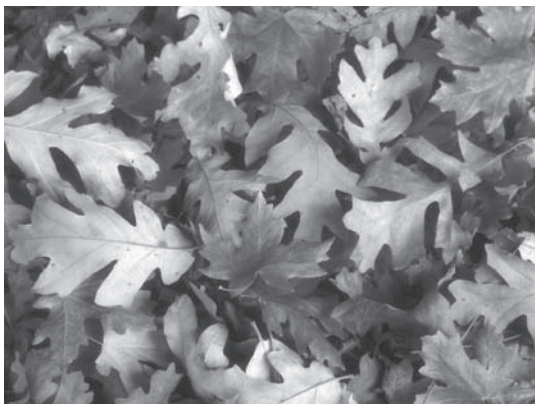
Furcsa helyzetbe kerültem. Egész életemben pocsék levélíró voltam, már akkor is, amikor még tényleg a posta hozta-vitte a leveleket. A helyzet nem javult azóta sem, amióta toll helyett már billentyűzetet lehet ragadni, és gombnyomással küldözgetni az

ilyen-olyan üzenni valóimat. Egyszerűen zavar, hogy nem kapok azonnali visszajelzéseket, nem látom a reakciókat, a másik mimikáját, vagy egyéb testbeszédét (vagy telefonon legalább a hangját hallom, annak árnyalatait, hangsúlyait). A gyerekeimnek is azt tanítom, hogy

akkal csak levelez, azok az ismerőseid. A barátaival az ember találkozik, élményeket gyűjt, sokat beszélget, és pont ezek gyakoriságából kifolyólag szinte tudja, mit gondol, mit érez a másik. Egy ilyen baráthoz lehet fordulni, ha baj van, és ő is bármikor kereshet engem.

Ezzel a háttérgondolkodással kerültem bele abba a helyzetbe, hogy legrégebbi, még általános iskolai barátnőm családostul elköltözött a *közeli* Új-Zélandra. Évek óta követjük nyomon egymás életét, mindkét gyermeküknek mi vagyunk a keresztszülei is. Volt ugyan pár hónapom felkészülni a teljes fizikai elszakadásra, de az utolsó napot, amit nálunk töltöttek, nem kívánom senkinek. Fel kellett tennem magamnak a kérdést, hogy mit tehetek azért, hogy a lelki kapocs megmaradjon közöttünk, úgy, hogy a levelezésen kívül nincs más lehetőségünk? (Persze, tudom, ott van skype, de ezt még nem tudom elképzelni...)

Az első, amit meg kellett tennem már akkor, amikor még itthon voltak, hogy tudatosan leszámoljak magamban az elutazásukkal kapcsolatos negatív érzéseimmel. Sokáig küzdöttem a döntésük ellen, a barátnőm is tudta, hogy nem ér-

tek velük egyet, nem tudok azonosulni a gondolkodásmódjukkal. Dühös voltam és haragudtam rájuk, de nyilván egy idő után beláttam, hogy ez már nem lesz hatással a döntésükre. (Előtte reménykedtem egy darabig...)

Azokat a fohászokat, amit eddig a találkozásaink, vagy a telefonbeszélgetések „ihlettek”, most magától értetődően átkerülnek a levélváltások idejére. Emellett az érkező leveleket sosem lenne szabad csak úgy kutyafuttában elolvasnom – ehhez szükségem lesz némi akaraterőre –, hanem időt szánva rá, nyugodt körülmények között, hogy a sorok közt is tudjak olvasni. Én mit, vagy inkább hogyan fogok elmesélni arról, ami a mi életünkben történik? Meg kell tanulnom megfogalmazni és le is írni olyan érzéseimet, amiket élőszóban nem tennék meg, mert úgyis látja rajtam. És nem halasztgathatom a levélírást, három (na jó, maximum öt) napot adok magamnak válaszolni, vagy ha nagy a csönd még évek múlva is, úgy akarok érdeklődni, hogy érezzék, nekem fontosak. Ettől félek a legjobban, hogy ahogy telik az idő, elsikkad, ellaposodik, kiüresedik a barátságunk.

Szeretném még, hogy konkrét tárgyi ajándékok nélkül is emlékezetessé tudjam tenni az ünnepeket. Ehhez szükségem lesz némi kreativitásra, egy-két kezdő ötletem már akad. Csak a Jóisten tudja, mi a szándéka ezzel az egészszel. Rövidtávon, már annyit „nyertünk” ezzel, hogy a gyerekekkel beszélgettünk a hazaszeretetről, kötődésről, családról, amit egyébként nem tudom, mikor tetünk volna meg. Érzem, hogy ez nekik fontos volt, megmaradt bennük. Hosszútávon pedig marad a bizalom!

Apanap

Az év során rendszeresen felmerül a kérdés: a három gyermekünk után járó, a család által nagy becsben tartott hét szabadnap közül mikor használjuk fel egyet-egyét. A mi esetünkben „apanapokról” beszélhetünk, mert anya az egyéves kislányunk mellett állandó szolgálatban van.

Többször volt már rá példa, hogy egy-egy külön munka miatt kellett szabadnapot kivenni. A legutóbbi esetben viszont – Isten segítségével – sikerült valóban a család számára legideálisabban kiválasztani és eltölteni az oly értékes apanapot.

Az általában is kicentizett, sokszor túlszűfolt mindennapjainkhoz képest az egyik hétre még az átlagosnál is több program jutott. A legfőbb nehézséget a zenetanítás és a koncertidőpontok összehangolása jelentette, ami miatt erősen fontolgattuk, hogy már azon a héten éljünk az egyik szabadnap lehetőségével. Végül hosszas gondolkodás és szervezkedés után, valamint némi kockázatvállalás árán sikerült jóformán minden munkát és teendőt bepasszírozni a rendelkezésre álló időbe. Cserébe inkább a következő hét első napjára esett a választás, amely a héten a leghosszabb munkaidejű nap lett volna, egy kötelezően végigülendő esti hangversennyel kiegészülve. Az előzményekből sejthető, hogy az elmúlt hét fáradalmait is szerettük volna kipihenni, a döntő érv viszont legnagyobb gyermekünk aznapi zeneiskolai felvételi je volt, amit egy zene-tanár apa nem szívesen hagy ki. Nagyon pozitív és megnyugtató élmény volt a jó

nevű, erős kezű, mégis kedves csellótanár nénivel való személyes találkozás, ami biztosított minket arról, hogy kisfiunk a lehető legjobb kezekben lesz nála, mert nagy örömünkre rögtön elvállalta tanítását szeptembertől. A jó hírrel hazaérvén következhetett a várva várt közös legózás, amely során a kistestvér haditámadásai miatt régóta romokban heverő várkastélyt sikerült rekonstruálni. A délután folyamán arra is jutott idő, hogy apa a nagyobbakkal biciklizzen egy nagyot: felfedezőútra indultak, aminek célja egy vadiúj játszótér volt. Az expedíció sikerrel zárult, a gyerekek nagyon élvezték az ott töltött idő minden percét. Érződött rajtuk, mennyire ki voltak már éhezve arra, hogy apa is velük töltsön egy délutánt. A ráérős vacsora mellett örömmel nyugtáztuk, hogy végre kiszakadhattunk kicsit a hajszolt hétköznapiakból.

Évente hét alkalom a „lassításra” és a családi töltökezésre. Érdemes élnünk a lehetőséggel.

A szeretet fénye életünkben

A mikor összeházasodtunk, szerettünk volna mindent a lehető legjobban csinálni. Volt, aki azt mondta, beszéljünk többet; mások szerint főzök finomakat, vigyek gyakran virágot az asszonynak; a harmadik meg, hogy járjunk sokat templomba... Hogyan lehet eligazodni a sok jó ötlet között? Hol van az aranyfonál, amire felfűzhetjük életünk törekvéseit, tetteit?

Egyik ilyen fonálnak a szívárványt találtuk. Az ötlet Chiara Lubichtól, a Focoláre mozgalom alapítójától származik: „A szeretet fény, olyan, mint a fénysugár, amely ha vízcseppekre esik, hét színben tündöklő szívárvánnyá bomlik. Mind a hét szín a fény színe, és mindegyik végtelen sok árnyalatra oszlik.” Úgy gondoltuk, akkor lesz a szeretet élete teljes közöttünk, ha minden színnek helyet találunk az életünkben. Azt mondják, hogy ami fontos az embernek, arra elegendő pénzt és időt szán...

Tehát először a kis pénzünk beosztást kezdtük el ebben a fényben átgondolni, számon tartani, majd évekkel később az időbeosztásunkban is megjelentek a színek.

Vettünk egy nagy lélegzetet és egy nagy füzetet, majd minden hónapban hét részre osztottuk a pénzünköt. Hó elején terveztünk, majd folyamatosan írtunk, és végül összesítettünk. Később persze finomodott, változott, hogy mi és hogyan kerüljön még a füzetbe, de ennél a felosztásnál jobbat 20 év távlatában sem találtunk. Chiara után szabadon, a

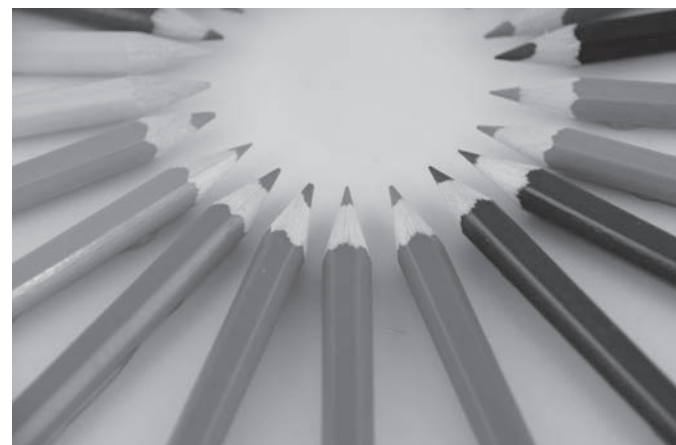
hét szín tartalma életünkre, időnkre és pénzünkre vetítve.

Piros: a javak közössége („A szeretet közösséget teremt.”) Ide nemcsak a munkáért kapott bevételek, hanem a Gondviseléstől váratlanul érkező ajándékok is beírásra kerültek. Itt tartjuk számon az összes állandó kiadást, a rezsit, beleértve a családtagok személyes zsebpénzét is. Ugyanakkor ez a szín jelenik meg az életünkben, amikor bátran megosztjuk egymással a családban nem csak tudásunkat, tapasztalatainkat, hanem az átélt élményeket, a nehézségeket, töprengéseket is.

Narancs: apostolkodás. A család kifelé való élete. („A szeretet kisugárzik.”) Ajándékok; közösségért, másokért végzett munka ideje és költsége; látogatások; rokon, baráti kapcsolatok ápolása; levelek, vagy egy cikk írása az Oázisba ☺

Sárga: a Jóistennel való kapcsolat. („A szeretet felemel.”) Ide került a perselypénz, lelkigyakorlatok (családnapok), imafüzetek költsége stb. és itt jelenik meg pl. a háziszentélyben töltött idő; az egymásért végzett ima.

Zöld: az egészség színe. („A szeretet meggyógyít.”) Mi ennél a színnél könyveljük az ételmiszer vásárlásokat, a sportolás és az orvos kiadásait. Megjelenhet ez az egészséges életmódra való törekvésünkben, a közös biciklizésben, vagy sétában, a finom és tápláló házi koszt elkészítésében, de az időben való esti lefekvésben is, hisz a fáradt ember nem tud eléggé szeretni.

Kék: a harmóniáé. Otthonunknak, környezetünknek, és megjelenésünknek Isten szépségéről kellene beszélnie. („A szeretet otthont teremt.”) Tehát itt a tisztálkodásra, takarításra, a lakberendezéshez szükséges tárgyakon túl a szépítkezésre fordított összegek is megjelenhetnek. A feleség szépsége kerülhet annyiba, mint az autó ☺ (Tilman atya után szabadon). Csak olyan tárgyakat engedünk be otthonunkba, ami mindkettőnknek tetszik. De lehet szeretetünk kifejezése az is, ha nem veszünk fel olyan ruhát, ami a társunk szerint nem áll jól nekünk, vagy nem illik az adott alkalomhoz.

Indigó: a tanulás, művelődés. („A szeretet bölcsességet szül.”) Fontos, hogy az iskolai költségeken túl legyen egy kicsi pénz és idő a művelődésre, olvasásra (könyvtári beiratkozás pl.). Életünk fontos döntéseihez pedig leginkább a társunk szívében lakó Istentől kaphatunk segítséget. Ezt meg is tapasztaltuk akkor, amikor egy munkahely-váltás miatt költözni is kellett volna a családnak. Addig-addig beszélgettünk (és ez

nem kevés idő volt!), amíg teljesen meg nem értettük egymást, és a végső döntés békéje meg nem született mindkettőnk szívében.

Ibolya: a családon belüli kapcsolatok ápolása. („A szeretet eggyé tesz”) A család benső életének ápolása, pl. cukrászdei beszélgetés kettesben,

vagy egyik-másik kamasz gyerekünkkel; egy jó társasjáték vagy egy közös kirándulás, de a közös étkezés hangulatának a megteremtése, vagy a születésnapok megünneplése.

Most egy újabb élethelyzetben, és újrakezdés során jutottunk arra a felismerésre, hogy az időbeosztásunkat is megnézzük ebben a fényben. Felismertük azt is, hogy a hetünk hét napjából tudatosan is szánjunk időt minden fontos területre: a kamasz gyerekeinkkel való tartalmas együttlétre a napi rutinon túl (ibolya), a házaspáros kis közösségünk ápolására (sárga), anyagi dolgainkról való beszélgetésre és a számlák rendezésére (piros)...

Szívesen olvasnánk egyszer a ti tapasztalataitokat is az Oázisban! Ti hogyan osztjátok el és be időtöket, pénzeteket? Mert ahogy a szívárványban végtelen sok árnyalat van, úgy minden család egyediségét is felfedezhetjük a csak rájuk jellemző színvilágban. Ti mit gondoltok? A ti életetekben milyen színeket látnak az emberek? Mi jellemző rátok?

(Az idézetek Chira Lubich: *Új úton az egység lelkiségében c. könyvéből* valók)

Mit jelentenek nekünk a családnapok?

Már hét éve, hogy először Óbudaváron voltunk, mint először résztvevők. Frenetikus hatással volt ránk, annyira, hogy már ott eldöntöttük, hogy ezentúl minden nyári programunkkal szemben elsőbbséget fog élvezni a családnapok. Akkor már több mint hét éve voltunk házások, sorban születtek a gyerekeink, akikkel nem lehetett

felfedeztük a beszélgetés örömét, felfedeztük a beszélgetés örömét, felmerülhettek olyan problémák, amikről nem is tudtuk, hogy léteznek, értékes gondolatokat kaptunk, amiknek feldolgozását még itthon is folytattuk. Nagyon jó volt a gyerekeket jó kezekben tudni, felszabadulni, kettesben sétálgatni. Öröm volt csupa olyan házaspárral találkozni, akik tenni akarnak egymásért, a családjukért, belőlük is erőt merítettünk a magunk számára. Olyan alaplolgokat tanultunk meg, amik nélkül ma már nem tudnám elképzelni a mindennapjainkat. Ehhez jöttek még olyan „apróságok”, mint a mindennapi szentmise, a béke, a csend, a táj...

És mindez azóta is, évről évre igaz, a tanulás azóta is tart. Úgy érzem, hogy szép lassan, kisebb-nagyobb megtorpanásokkal, de fejlődünk.

semmilyen többnapos lelkigyakorlatra menni, még pár órára is nehezen tudtuk megoldani, hogy kettesben maradjunk a férjemmel. Minden időnkét és energiánkat „leszívta” a kisgyermekes lét. A vasárnapi misék sem jelentettek elég feltöltődést, hiszen oda is gyerekekkel mentünk. Ebben a kiegészített állapotban érkezünk meg életünkben először Óbudavárra. Hatalmas élmény volt, azt éreztük, ezt nekünk találták ki. Újra

Ehhez a segítséget Istentől és a Szűzanyától Schönstatton keresztül kapjuk: a könyvek, az előadások évközben, a havonkénti családcsoporthoz... de az egésznek a csúcsa a nyári családnapok Óbudaváron. Az az a hét a nyárban (helyesebben egész évben), ahol egyszerre veszek részt egy lelkigyakorlaton, vagyok együtt a családommal és élek társasági életet – nem is akármilyet! Mikor is mehetünk legközelebb?

Családnapok előadói szemmel

Mikor már csak egy hét volt hátra a családnapokig, nagyon megijedtem. Sehol sem állunk még a készüléssel. És egyébként is, hogy dönthettünk úgy, hogy vállaljuk az előadói feladatot?! Ezen a héten rengeteg olyan házaspár lesz, akik életszentségben messze előttünk járnak, mit is mondhatnánk nekik? Tudom, az aratnivaló sok, a munkás kevés, és mi csak eszközök vagyunk a Jóisten kezében, nem rajtunk múlik a hét sikere. Mégis, megrémisztett a saját kicsiségem.

Sok nehézség várt ránk még azon az egy héten is, ami megelőzte Óbudavárt. Azokra a napokra terveztük, hogy megírjuk az előadásokat. De hirtelen jött egy betegség, ami az egész családot leterítette, így az utolsó esélyünket is aláaknázták, hogy alaposan felkészüljünk. Még az is kérdéses volt, hogy meggyógyulunk-e a családnapokig. Próbáltuk a küzdelmünket tudatosan felajánlani az óbudavári hétért, és közben bizakodni, hogy valahogy majd csak elrendeződnek a dolgok. Amennyit tudtunk, annyit készültünk.

Az indulás is jól szimbolizálta, hogy mennyire ránk járt a rúd: mikor végre bepakoltunk az autóba (remélve, hogy már senki sem fog hányni), nem tudtunk kiállni a kertből, mert a kocsibeállóban parkolt egy ismerősünk autója. A kulcs ugyan nálunk volt, de a frissen beszereelt indítógátló trükkjét nem ismertük: nem tudtunk arrébb állni vele, s így a saját autónkkal sem elindulni... A gyerekekkel toltuk fel nagy nehezen az ut-

cára, közben arra gondoltam: mi várhat még ránk?!

Döbbenetes élmény volt megtapasztalni a családnapokon újból a csodát, hogy az ismeretlen házaspárokból pár nap alatt közösség kovácsolódik, hogy a Szentlélek felébreszti a szívekben a növekedés iránti vágyat, hogy a házastársak nagy örömmel beszélgetnek egymással. Hihetetlen, hogy mekkora erőforrás tud lenni egy családnapos hét Óbudaváron! És bár előadóként voltunk ott a héten, megint csak többet kaptunk, mint amennyit mi adni tudtunk. Megtapsztaltuk a közös munkában az egységünket, azt, hogy együtt erősek vagyunk. Azt, hogy milyen jó eszköznek lenni az Úr kezében, hogy a mi gyenge kis próbálkozásainkat milyen mérhetetlen gazdagsággal egészíti ki. A fáradtság mellett a hét végére az volt a meghatározó érzés a szívemben: most még jobban szeretem a társamat. Rengeteg új barátot kaptunk. Reményt, hogy érdemes így élni, erőt a sok életszentségre törekvő családtól. Hálaadás vagyunk, hogy bepillantást nyerhettünk az esti beszélgetésekben egy-egy házaspár életébe, hogy megosztották velünk a sorsukat vezető Gondviselést. Nap nap után eszembe jutnak ezek a tanúságtételek, és lendületet adnak a hét-köznapokhoz.

Deo gratias!

Beszámoló az Oszvári Csaba emléknapról

Emlékezni, és egyben a jövő felé tekinteni gyűltünk össze Óbudaváron július 7-én. Három évvel ezelőtt a III. szövetségi évfolyam önfelajánló szentelési szentmiséje után, az agapén jókedvűen koccintottunk, amikor Oszvári Csaba hirtelen rosszul lett, és egyórás életmentő próbálkozások után elhunyt. A jelenlévőket szinte sokkolta ez az esemény. Azóta sokszor és egyre többen kutatjuk, mit akart ezzel a Jóisten üzeni a számunkra. Egy haláleset mindig fájdalmas a családtagok, barátok, az egész közösség számára, de úgy érezzük, ennek a halálesetnek a helyszíne (a kápolnánk közvetlen közelében), és az időpontja különös üzenetet hordoz.

Az emléknapon egybegyűlt közösséget a családtagokon és schönstatti barátokon kívül Csaba egyházközségi testvérei, művésztársai, régi barátai alkották. Csaba halálának helyét megjelöltük, és ott egy emlékhelyet hoztunk létre. E körül gyülekeztünk, és először Csaba „portróját” idéztük fel egy-egy felelevenített tulajdonságával, róla szóló történettel. A későbbi előadók között hallhattuk Kisléghi Nagy Ádám festőművészt, Krähling Jánost, Csaba szívbéli jó barátját, és Kovács Gergely történészt. Számomra nagyon érdekes volt, hogy Kovács Gergely nem találkozott soha

személyesen Csabával, csak a temetésén vett részt. Az ott elhangzottak, és az ott megtapasztalt légkör keltette fel az érdeklődését, és ezután kezdett el foglalkozni Oszvári Csaba művészetével és életével. Az emléknapon tartott előadása sok fontos, megfontolni való gondolatot tartalmazott. Például:

„A boldogokra és a szentekre Magyarországon talán még ma is úgy tekintünk, mint nagy hősökre. Nálunk a szent, egyben honalapító, főpap vagy lovagkirály. Még az újabbak is valamiképpen illeszkednek a megszokott sorozatba: királyok, hercegek, püspökök, vértanúk. Ez történelmi okokból érthető, de közel sem magától értetődő. A világegyház a hitelesség új példaképeit állítja elé, közeliakat, hétköznapiakat, olyanokat, akikkel nem nehéz azonosulni. A szentség

modern teológiája nem elsősorban az erénygyakorlás hősiességét, hanem a mindannyiunk által megélhető Istenség közelséget tette az életszentség legfontosabb fokmérőjévé, és azt, hogy ez milyen hatást gyakorol közösségeinkre.

Csaba életművét ilyen megközelítésben lenne jó minél jobban megismerni és megismertetni. Hivatásait: Istent dicsérő és az ő Egyházát szolgáló ötvös-művészetét, családapaságát, az aratásra érlelődő személyiségét, mély lelki életét,

...a mindannyiunk által megélhető Istenség közelséget tette az életszentség legfontosabb fokmérőjévé...

önazonosságát és a mindezekben megnyilvánuló hitvallását. A mai világ és a mai egyház hozzá hasonló hiteles példaképeket kíván.”

Ez a gondolat kijelölte számunkra, hogy merrefelé vezet tovább a Jóisten, elsősorban a saját életünk céljait és lehetőségeit illetően. A Jóisten mindannyiunkat az életszentségre hív. Nem az az életszentség ismérve, hogy valaki országosan vagy nemzetközileg híres lesz. Az életszentségre törekvésünk terpe a hétköznapiaink. Erőfeszítéseink mértéke, eredményei, kudarcai a Jóisten előtt ismertek. Ő az, aki üdvözít, és saját szentségéből részesít.

Azonban éberrel figyeljük a Gondviselő Jóisten jelzéseit, ha esetleg Csaba életét és életművét szélesebb nyilvánosság elé szeretné állítani. A magyar schönstatti közösségnek már most iránymutató az ő szerető férjként, családapaként, szolgáló keresztényként, és nem utolsósorban hatalmas művészként felmutatott életműve. Ebből az okból neveztük el az alsó előadótermet róla, amelyben a nyár folyamán egy kis kiállítás is megtekinthető.

Egy másik üzenete Csaba emlékhelyének, hogy nagyon „közel van a menynek országa”. Ez a több jelentésű idézet most Nyitrai Tamás és Vértesaljai János halálával még hangsúlyosabbá vált. A Jóisten áttette őket egyik tenyeréből a másikba. Ez számunkra, itt maradók számára igen fájdalmas, de a Jóisten

üzenete mégis az, hogy nagyon-nagyon közel van hozzánk.

Nyitrai Tamás keze nyoma két helyen is fellelhető Óbudaváron. A kápolna mögötti, nagy póznára erősített tábla, amelyen a házastársi szövetség jelképe, a két karikagyűrű látható. A másik, Mence-

hely felől érkezve a falu elején álló nap-elemes „LASSÍTS!” kijelzős figyelmeztető tábla. Vajon hány életet mentett meg eddig?... Ettől a nyártól kezdve, ha ezt a táblát meglátom, Tamás is eszembe jut, és az üzenete: Óbudavárra érkezve lassítsd le rohanó életritmusodat, gondjaid között ugráló gondolataidat, és figyelj a lényegre, a Lényegre!

Tamás temetése napja július 3-a, Szent Tamás apostol ünnepe volt. Nem tudom, hogy ő volt-e Tamás védőszentje, de az jutott eszembe, hogy a mi Tamásunkat az Úrjézus biztosan tárt karokkal fogadta, magához ölelte, és azt mondta: „Boldog vagy, Tamás, mert nem láttál tisztán engem, sokat szenvedtél a betegségtől, nem láttad értelmét, mégis hittél bennem!”

Nyitrai Tamás (1964 –2012)

„Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek,
minden a javukra válik.”
(Róm 8, 28)

Kedves Tamás!

Személyesen tudlak csak megszólítani, mert mindig érzem és tudom, hogy itt vagy köztünk.

Mikor először megismerkedtünk, feltűnt, hogy van köztünk egy fiú, aki inkább megteszi szinte észrevétlenül azt, amire szükség van, és nem sokat beszél. Mielőtt felmerülne egy nehézség, ő már felfedezi azt, ami hiányzik, és pillanatok alatt megoldja. Egyszer az iskolai felújításkor felmerült tereléssel kapcsolatos kérdéssel fordultam hozzá. Mivel nem a szakterületem, alig tudtam elmondani, hogy miről van szó. Délutánra ott volt a tökéletes kivitelezési terv, engedélyekkel együtt minden.

Köszönöm Neked, kedves Tamás, hogy Katiról úgy beszéltél mindig, mintha egészen friss házaspár lennétek. Mint ahogy azok is voltatok. Az izzó Szeretet, a Jóisten jelenléte a házasság szentsége által napnál világosabban érzékelhető volt Nálatok. Biztos volt Nálatok is nehézség, de Te erős voltál, és nem az számított, nem az kerekedett felül, hanem a szeretet. Erőt adsz nekem is ezzel minden nehézségben.

Köszönöm azt, ahogy a gyerekeidet szeretted. Itt is egy-egy esemény, villanás által pillanthattam bele önátadásodba. Jó volt a Péterért hozott végtelen sok áldozathozatalból kicsit részesülni az ima

által. A Te nagy hited és Katié, s talán kicsit a mi hitünk gyógyította meg.

A Te erős szereteted segít legyőzni lustaságomat, amikor az éjszaka közepén kell valamelyik gyerekemet elhozni valahonnan Budapest másik végéből. Oly sokszor találkoztunk, amikor a hajnal óta tartó intenzív munkád után lelkesen, örömmel hoztad-vitted gyerekeidet (pedig Érd még messzebb van Pesttől).

Köszönöm a nagyon vidám együttéléteket a Bakelit összejöveteleken, ami egyszer Nálad volt, a sportcsarnokban. Fociztunk, imádkoztunk, és arról beszélgettünk, hogyan lehetnénk jobb, szeretőbb férjek.

Kedves Tamás!

Ma a keresztény embernek – szerintem – a Szentlélek adományai közül leginkább az **erő** adományára van szüksége. Mindenki, aki ismert Téged, erőt kapott Tőled. Erőt a szenvedés nagylelkű, vidám elviseléséhez. Egyszer részletesen elmondtad, hogy betegséged milyen mellékhatásokkal járnak, ami után még inkább csodáltam állandó jókedvedet, vidámságodat. Adj a Te Erődből – ami sok kellemetlenséget, szenvedést legyőzött – nekünk is, hogy ne nyafogó keresztények, hanem a nehézségeken mindig úrrá levő, vidám emberek lehessünk, akik másokat bátorítanak akkor is, ha azoknak tized- vagy századannyi nehézségük van!

Kedves Tamás!

Köszönöm azt a kegyelmi órát, amikor az utolsó napokban együtt lehettünk. Köszönöm, hogy akkor is a reményt, az erőt, a hitet sugároztad. Köszönöm, hogy oly nagyon jó volt Veled együtt imádkozni a szentélyetekben.

Hiszem, és érzem is, hogy köztünk vagy. Erőd most is erőt ad nekem – és sokaknak.

Kedves Tamás!

Imádkozz értünk, hogy „Hozzád hasonlóvá váljunk”!

Barátsággal Karcsi

Nyitrai Tamással és Katival 1996-ban a liga-csoportban ismerkedtünk meg. Tamás akkor kezdett bele a vállalkozásába, amit szorgalmasan, lépésről lépésre épített fel. Tehetsége, szorgalma és munkabírása az Isten áldásával hamar meghozta eredményét. Örömmel hallottunk a folyamatos fejlődéséről.

Közben családja is gyarapodott, Katival boldogan nevelték gyermekeiket.

Azonban a Jóisten más feladatokat is bízott a Nyitrai családra. Legnagyobb gyermekük betegsége komoly próbatétel elé állította őket. Hatalmas hitük és kitartó bizalmuk csodákra volt képes.

Közben Tamás is nagy műtéten esett át. Betegségét hősiiesen viselte, miközben családjáról gondoskodott, vállalkozását pedig magas színvonalon vitte tovább. Emellett még a Családakadémia szervezésében is aktívan részt vettek.

Rá emlékezzünk Óbudavárra érkezvén, amikor felvillan a sebességmérő tábla kijelzője. Tamás megvalósította az új embertípust, aki független, erős, szabad személyiség.

Bár imáinkkal kísértük betegségében, állapotának súlyosra fordulása és hirtelen halálának híre mély fájdalommal és szomorúsággal töltött el bennünket. Temetése megmutatta, hogy nem csak családjában és az egyházban végzett nagy munkát, hanem a vállalkozási szférában is komoly elismerést szerzett.

Büszkék vagyunk arra, hogy ilyenek a schönstatti édesapák! Biztosak vagyunk abban, hogy a többi schönstattival együtt, akik előttünk járnak, kiimádkozza családjaink növekedését.

A Jóisten kegyelmébe ajánljuk őt és egész családját!

Kedves barátunk, Tamás! Tizennégy éve már annak, hogy a schönstatti csoportunk megalakult. Ez idő alatt szinte minden találkozón ott voltatok Kátival. Számunkra a hűség és elkötelezettség mintaképei vagytok. Embert próbáló nehézségeitekben hősies erőről és szolgálatkészségről tettek bizonytságot. Sohasem panaszkodtál, pedig ez alatt a tizennégy év alatt annyi szenvedés jutott osztályrészedül, amennyi tíz embernek is sok lett volna! Emlékszem, amikor mesélted, hogy azt „miért?”, már régóta nem kérdezed a Jóistentől, csak azt, hogy „hogyan tovább?”. Amikor hogylétedről kérdeztünk, mindig azt mondtad: „jól vagyok”. Csak feleséged pillantásából sejtettük, hogy mit is éltetek át. Betegségedről olyan tárgyilagosan meséltél, mintha egy orvos beszélt volna a betegéről, mintha nem is veled történt volna mindez.

Egyik szilveszterkor, amikor társasoztunk Veled, láttuk, hogy halálosan komolyan veszed a játékot, amit természetesen megnyertél. Az életet – a nehézségek közepette is – ugyanígy játszottad. Játék közben láthattuk, hogy minden tulajdonsággal rendelkezel, melyekre egy vállalkozónak szüksége van. Úgy építettél fel egy sikeres vállalkozást, hogy az ezzel járó küzdelem nem tett tönkre téged és a körülötted élőket sem, sőt – úgy láttuk – örömet lelted benne.

Mindig gyors voltál, ha tenni kellett valamit,

amikor nem beszédre, hanem cselekvésre volt szükség. Kátival együtt mindig találatok célt és feladatot magatoknak, ez utóbbiból oly bősséggel, hogy aki nem ismerte a helyzeteteket, az nem is gondolta, hogy ez az erős, sportos férfi betegséggel küzd.

Amikor legutoljára találkoztunk, mesélted, hogy éjszakánként már nem tudsz aludni, de milyen jó, hogy most van a VB, mert így nézheted a meccseket. Minden rosszban megtaláltad a jót is. A búcsúzásnál még fel is keltél, és kikísértél minket. Sosem felejttem el a mosolyod, a kezed szorítását, és ahogy mondtad: „Örülök, hogy eljöttetek, gyertek máskor is!”

Köszönjük, hogy megismerhettünk, és továbbra is kapcsolatban maradhattunk Veled. Kérünk, hogy használd ki az új lehetőségeidet, és továbbra is segíts minket!

Közösségben maradunk veled:

Csoporttársaid

Nyitrai Tamás emlékezete Tamással és családjával a 90-es évek közepén ismerkedtünk meg családnaponkon. Sokat beszélgettünk, és szerénysége, közvetlen egyszerűsége rögtön nagyon szimpatikus volt. Hite, családja és a gyermekei iránti elkötelezettsége ugyancsak sokak számára tette rokonszenvesé. Később kislánya betegsége komoly próbatételt jelentett számára, számukra. Biztosan a sok áldozat és a közösség imái is hozzájárultak ahhoz, hogy Péter meggyógyult. A Bakelit összefüggéseinek közvetlen beszélgetések lehetőségeit nyújtottak hitének mélyebb megismerésére, és további részleteket tudtunk meg arról a céltudatos munkáról, ahogy vállalkozását kiépítette. Egy alkalommal vendégül látta a Bakelit férfikört az érdi sporttelepen, amit hosszú évek szorgalmas és sikeres tevékenységével hozott létre. Szerény büszkeséggel mutatta meg nekünk a terméket, a sportcsarnokot és környező létesítményeket,

valamint beszélt az általa alapított sportegyesületről. Tele volt mindig új tervekkel, fáradtságot nem ismerő aktivitással dolgozott a közösségért, a sport utánpótlás-neveléssel a fiatalok értelmes időtöltését kívánta elősegíteni. Csodáltam energiáját és azt, ahogy a vállalkozásaiban nem ismert lehetetlent, az újra meg újra felmerülő nehézségek ellenére nem a saját, hanem a közösség hasznát tartotta mindig szem előtt. Sokaknak meséltem róla, mindig példaként említettem, ha a keresztény vállalkozókról került szó. Betegségéről csak néhányan tudtak, háttérben kívánt maradni vele, csak a közeli ismerősök küldték körbe a híreket, s azt is, hogy állapota komolyra fordult. Személyében egy mélyen hívő családapát, és Jóisten tervén buzgón dolgozó alkotótársat veszítettük el.

Őrizzük meg emlékét, és példáját bátran állítsuk a mai fiatal családapák és vállalkozók elé.

D. Gy.

Vértessaljai János (1957–2012)

„Úgy vagyok köztetek,
mint aki szolgál”
(Lk 22, 27)

„Vigyázzunk rá, de rendeltetészerűen használjuk!”

Többször is mentünk együtt Óbudavárra dolgozni pl.: a munka-szombatokon. A férfiak így élik meg és építik a közösségüket, barátságukat. Közben Jánossal mindig jókat is lehetett beszélgetni.

Ő mindig felkészülten jött: tudta, mit és hogyan kell csinálni, és még hozott tartalék szerszámokat is. De többnyire a háttérben maradt, nem „főnökösködött”. Csak akkor vette kézbe az irányítást, ha szükség volt rá, ha nyilvánvaló lett tájékozatlanságunk.

Egy alkalommal a már majdnem kész kápolna körletét tettük rendbe. János odahozta új kisplató terepjáróját, és erre

dobáltuk fel és szállítottuk el a sített, a felesleges maradék tégla- és kötörmelék. Én bizony sajnáltam az új kocsit, és ezt szavá is tettem. Mire János ezt válaszolta: „*Nem kell sajnálni! Vigyázunk rá, de rendeltetészerűen használjuk.*” Más dolgaival is így volt. Nem féltette, amije volt, szívesen felajánlotta a közös-
ségnek.

„A Jóisten tenyerén élünk”

Jánossal a plébániai ifjúsági közösségben találkoztam először. Az első benyomásaim jellemzőnek bizonyultak egész további barátságunkra.

Sugárzó vidámsággal fogott kezem, és teljes, fenntartás nélküli elfogadással fordult felém. Jó érzés volt, erőt adott, beburkolt baráti szeretete.

Benne éreztem meg igazán a mélyen megélt ökumenét, mely nekem mint a közösség egyetlen protestáns tagjának fontos volt.

Megfogott továbbá őszinte kitartó igazságkeresése. Kérdezett, vitatkozott, de mindig tisztelettel.

Fiatal életerejére később sem fogyatkozott meg. Bátor, kiegyensúlyozott életörömet sugárzott maga körül. Aggodalmaskodásainkra nem egyszer mondta: „Nem kell annyit aggódn! Minden megoldódik majd a maga idejében. A Jóisten tenyerén élünk.”

A fiúk atyja

Még általános iskolába jártak fiaink, amikor a Bakonyban a nyári fiútábor szinte elmosta az eső. Siralmas kép fogadott bennünket, a táborzárásra érkező szülőket. Mindenütt sár, beázott sátrak, átázott gyerekek. Egyedül János, a tábor lelki vezetője volt nyugodt és nyugalmat sugárzó. Minden fiúval apaként törődött, lelket öntött beléjük, és követelményt állított eléjük.

Kis delfin-lányunk vágya

A Sümegprága közelében levő Sarvaly-forrásnál volt az idén a schönstatti fiútábor, melyen hétéves fiunk első alkalommal vett részt. Nagy várakozással és izgalmossal mentünk érte a táborzárásra július 21-én, melyre kilencéves kislányunk is elkísért. A bensőséges záró ünnepen, melyet Vértesaljai János vezetett, több fiú is szeretetszövetséget kötött a Szűzanyával. János is főleg erről beszélt a fiúknak. A szövött öv hasonlattal példázta, hogy együtt szövetségben erősek vagyunk. Lányunk is figyelmesen hallgatta.

A táborzárás után a nyári hőségben, a Balatonban találtunk felüdülést. Lányunk, mint egy kis delfin fickándozott a hullámokban. Lebukott és feljött, lebukott és feljött, megállás nélkül. Aztán az egyik feljövételkor odaszólt:

„*Milyen kár, hogy a lányok nem lehetnek papok!*”

És már folytatta is a lebukást.

János ilyen hatást tudott gyakorolni a gyerekekre.

Azért jöttem, hogy lánya jobban megismerje a Jóistent

Egy nyári délután jött először el hozzánk János a piros robogóján. Pontosan emlékszem még most is rá. 26 évvel ezelőtt történt. Barátnőm beszélt már róla, meg a szerveződő ifjúsági csoportról. Ő szólt Jánosnak, ő küldte el hozzánk.

Apám nyitott ajtót. Hitetlen családban nőttem fel. Apám, anyám teljesen a munkájának élt. Így aztán el tudjátok képzelni apám elképedését, amikor a köszönés után a magas, hosszú hajú fiú így szólt: „*Azért jöttem, hogy beszéljek a lányával, hogy jobban megismerje a Jóistent!*” A megrökönyödéstől apám nem is tudta hirtelen, hogy mit szóljon. Csak értem kiáltott, és befordult a konyhába. Egyébként a későbbiekben jó barátságba került Jánossal, aki sokszor eljött öhozzá is, és az éjszakába nyúlóan nagy sakkcsatákat folytattak. Én meg attól a naptól kezdve eljártam a hétfői csoportba.

János készített fel az elszáldozásra, gyónásra, amire Székesfehérváron került sor a kerek templomban Szakos püspök úrnál. János figyelmeztetett, hogy jobb, ha egy cédulára összeírom a bűneimet, nehogy izgalomban elfelejtsem. Így is tettem, de aztán izgalomban a cédulát a padban felejtettem, anélkül mentem a gyóntatószékbe. János észrevette az ottfelejtett cédulát, és utánam hozta. Résnyre benyitott, bedugta a cédulát és becsukta az ajtót. Véletlenül azonban odacsukta a szoknyámat is, úgyhogy végig meg se bírtam mozdulni. ☺

Miután férjhez mentem, amikor építkeztünk, amikor férjem beszakadt a Balaton jegébe, és más alkalmakkor is, ami-

kor segítségre volt szükségünk, Jánosra mindig számíthattunk. Nagyon tudott dolgozni, nagy szíve volt! Köszönöm!

Az alábbiakban János egy korábbi levelét olvashatjátok, amit 2011. decemberében a Radnai házaspárnak írt, és most, hogy emlékeket gyűjtöttünk Róla, előkerült. Nagyon jól tükröződik benne János lénye, mentalitása, személyisége, mélységre való törekvését. És talán ez egy kis üzenet is nekünk Odaatról.

„Kedves Márta és István!

Kérlek Benneteket, adjátok át köszönetemet Gergőnek. Talán nem is tudja, hogy milyen nagy segítség számomra. Sokszor gondolok Rá és majdnem mindennap sikerül Érte imádkozni,

Lélekápolás

a háziszentélyben Őt a betegágyában nézni, és értelmezni a sorsán át az Isten rendelkezéseit. Persze, nem értem az Istent, nem is tetszik nekem ez a rendelkezése, de tudom, amit Ő csinál és megenged, azt azért teszi és engedi meg, hogy valami nagyobb jó jöjjön ki belőle. Szinte nem telik el nap, hogy Gergő ne kopogtatna a szívemen, értelmemen, minden nap egy nagyon erős hatást gyakorol rám, és kényszerít, hogy újra meg újra átértékeljem a kapcsolatomat az Istennel. Gyakorlatban ez azt jelenti, hogy feleségemmel, gyerekeimmel, munkámmal, hivatásommal stb. kapcsolatban kerülnek a dolgok mérlegre. Nem könnyű elviselni Gergő üzenetét. Van úgy hogy Rá sem nézek a képére a háziszentélyben, mert ez a totális kiszolgáltatottság, ami süt felém, alig viselhető el számomra. De Gergő kitol velem, mert akkor is megjelenik a szemem előtt, amikor nem is számítok rá. Látom Őt a totális kiszolgáltatottságában és pontosan tudom, hogy ez az én sorsom is, csak némi fokozatnyi különbség van. (A Jóisten, úgy látszik Gergőt sokkal teherbíróbbnak gondolja, mint engem. Nekem kisebb a kiszolgáltatottságom és látszólag nagyobb a mozgásterem, de a kiszolgáltatottság kicsiben és nagyban is ugyanaz, legfeljebb a nagyból nagyobb

jó jöhet ki, a kicsiből meg kisebb.) Ma reggel jutott eszembe, hogy láttam Gergőnél nagyobb kiszolgáltatottságot, de ezt eddig csak néztem és most valamit meg is láttam belőle. A Jézus Krisztusét. Ő legtotálisabban volt kiszolgáltatva, pedig ha akarta volna, egy sóhajára mindent megváltoztathatott volna. De ezt végképp nem akarta. Azt akarta, hogy abból a helyzetből amibe belejutott, belekényszerítették, és a Mennyei Atya bele engedte menni, sőt ezt a helyzetet a Mennyei Atya akarta, szóval ebből a helyzetből hozza ki a maximumot. Kihozta. Megváltott minket. Persze előtte belehalt. Az én picit kiszolgáltatottságaimnak ugyanez a célja és értelme. Mondjátok meg a Gergőnek, hogy köszönöm, és kérem Őt imádkozzon értem, hogy ne csak az értelmem szép bugyrába élvezkedjek ennek az „okos” gondolatnak, hanem valamit tegyek is. Hogy legalább egy tizedmilliméterrel megemeljem a lábamat. Az az érzésem, Gergő már lekörözött, de nem bánom, talán sikerül utána indulnom. Lehet, hogy a magyar Schönstatt nem is tudja (vagy csak kevesen), hogy Gergő nélkül nem juthatunk előbbre. Remélem, Gergő tudja, hogy amibe Ő belekeveredett, az sokkal több mint az Ő magánügye. Például, most már az én ügyem is.

Szeretettel: János”

Bevezetés

A (schönstatti) szabadság programja új erőegyensúlyt és kölcsönhatást hoz létre a szabadság és a kööttségek között. Kentenich atya minimalizálja az intézményesített kötelező kööttségeket (kötődést lefelé). „A legkevesebb kööttséget kötelezővé tenni” – mondja. De annál jobban hangsúlyozza az eszményekhez való szabad köötődést (kötődést felfelé), amely létrehozza az új embert: az „eszményeihez köötődő embert”. Ez azonban nem jön létre magától. Dolgozni, gyakorolni kell. **A szellemet és lelket rendszerezni ápolni kell!** Innen ered Kentenich atya sajátos kifejezése: „lélekápolás”. De ez a lélekápolás nem lehet egyoldalúan külsődleges, kívülről magunkra vett gyakorlat. A hangsúly a lélek saját (eredeti) vonzódásának, jóra való törekvésének kibontakoztatásán van. Minden külső gyakorlat ennek szolgálatára van rendelve, ezt kell, hogy segítse. Kentenich atya az eszményhez való szabad köötődésnél ezért elsősorban a belső lelki köötődést hangsúlyozza. De ezt nem szabad teljesen az egyéni hangulatokra bízni. Szükség van bizonyos szervezett külső biztosításra is. Természetesen itt nem mindig könnyű meghúzni a határt a lélekápolás mint a szabadság ápolása és mint erkölcsi köötlesség között.

Kentenich atya tanítása

Schönstatt építkezési törvénye így hangzik: *kötöttség csakis annyi és éppen annyi, amennyi szükséges. Másodszor: szabadság, amennyi lehetséges! És harmadszor: lélekápolás minden területen a lehető legmagasabb fokon!*

Természetesen ha csak az első két pontot tartom szem előtt: „*kötöttség csak annyi és éppen annyi, amennyi szükséges, valamint szabadság, amennyi lehetséges!*” – akkor ez támadást jelent a régi gondolkodásmód szerinti tekintély és engedelmség ellen. Ekkor ugyanis a leglényegesebb még hiányzik: a **lélekápolás**.

Itt azonban egy korok feletti elvről van szó. *Elsődleges a szabadság, a kööttség csak másodlagos.* Ez nem jelenti azt, hogy a bensőleg meghasadt és összetört modern ember kööttségek nélkül képes volna létezni.

Ez természetesen lehetetlen. Léteznek kööttségek felfelé (lelki köötődések), és léteznek kööttségek lefelé (jogi, erkölcsi köötlességek). Ha csak kööttségről beszélünk, akkor ez alatt általában a lefelé való kööttséget értjük. *Ha lefelé csökken a kööttség, akkor erősíteni kell a felfelé való kööttséget (kötődést).*

Még jól emlékszem arra, amikor először voltam odaát, Amerikában. Még szabad ember voltam, 1948-ban történt. Ott láttam először *függőhidat*. A függőhíd olyan híd, ami lóg. Ha lógok, akkor

Vagyis nem elég a minimum, az előírt kööttelező minimum teljesítése!

A hit kapuja

nincs annyira szükségem alsó támaszra. (Magától értetődő Kentenich atyának, hogy a korviszonyok miatt a mai embert felülről, a lélekápolás által kell és lehet megtartani.) Látják, *minél kevesebb az alulról való kötöttség, annál erősebb és biztosabb kötöttség kell föntről. Családi közösségeinknek szüksége van megfelelő számban biztosított alkalmakra, hogy a felfelé, az eszményeikhez való kötődést ápolják (lélekápolás).*

E törvény szerint jött létre Schönstatt valamennyi ágazata.

Ott, ahol ezt az elvünket kristálytiszttan alkalmaztuk – mindenekelőtt a Mária-nővéreknél –, úgy kimértük (minimalizáltuk) a kötöttségeket, hogy hosszú távon ezek a közösségek nem életképesek és nem termékenyek a rendkívül erős, szervezetenként biztosított lélekápolás nélkül (lélekápolás minden mennyiségben). Ilyen komolyan vesszük a lélekápolás által áttelestített ember eszményét, és ilyen komolyan törekszünk annak kiformalására. Korábban gyakran mondtuk: úgy akarjuk átszervezni

magunkat, hogy lélek nélkül hosszú távon ne létezhessünk.

De nem vagyunk utópisták. Biztosan jönnek majd nehéz, lelketlen idők is. Azonban a kötöttségeink/kötődéseink remélhetőleg oly számosak és erősek, hogy a családot a lélek, a szellem és az élet hanyatlása esetén is képesek vagyunk hosszabb ideig a víz felett tartani, hogy alkalmat adjunk neki a hamuból mintegy megújulni, vagy a félig összedőlt állapotból feltámadni és ismét teljes épületté növekedni.

Alkalmazás a családi életre

A családok történelmére, tapasztalataira való visszatekintés nagy segítséget jelent a törvényszerűségek és a belső összefüggések megértéséhez. Minél gyengébb a család és a gyerekek külső (vallási, jogi, társadalmi, erkölcsi) biztosítása és védelme, annál nagyobb szükség van a felfelé tartó kötődésekre, a gondos lélekápolásra. Enélkül a családok nem tudják megőrizni önazonosságukat, önállóságukat, egységüket és nem tudnak erős, szabad, felelős gyermekeket sem nevelni. Vagyis nem elég a minimum, az előírt kötelező minimum teljesítése! Nem elég a súlyos bűnök kerülése! Mert csak az állandó és biztosított belső lélekápolás által lesznek képesek a családok az új korra irányuló hivatásuk és nagy céljaik megvalósítására. Ezért kap nálunk annyira nagy teret a lélekre és életre vonatkozó nevelés és az önnevelés: a házastársi egység és szeretet folyamatos fejlesztése, a gyermekekkel való személyes törődés, a személyre szabott nevelés és vezetés, a személyes élő Isten-kapcsolat.

„XVI. Benedek pápa 2011. október 11-én Porta fidei kezdetű apostoli levelével meghirdette a Hit évét, mely 2012. október 11-én, a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulóján kezdődik, és 2013. november 21-én, Krisztus Király ünnepén ér véget.”

„A Hit évének kezdete egybeesik két olyan eseményre való tiszteletteljes megemlékezéssel, amelyek meghatározták napjaink Egyházának arcukat: a XXIII. János pápa által összehívott II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. és a Boldog II. János Pál pápa által az Egyháznak ajándékozott „A Katolikus Egyház Katekizmusa” közzétételének 20. évfordulója.”

„A hit tartalmának rendszerezett megismeréséhez mindenkinek rendelkezésére áll A Katolikus Egyház Katekizmusa mint értékes és nélkülözhetetlen segítség. E Katekizmus a II. Vatikáni Zsinat egyik legfontosabb gyümölcse.

A Hittani Kongregáció javaslata erre az évre:

„Az év folyamán biztatni kell a híveket, hogy nagy tisztelettel forduljanak Mária, az Egyház példaképe felé, aki „magában foglalja és sugározza a hit fő igazságait”. Bátorítani kell tehát minden kezdeményezést, amely segíti a híveket Mária különleges üdvtörténeti szerepének fölfedezésében, gyermeki szeretetében, s hite és erényei követésében. Ezért nagyon hasznos lesz zarándoklatokat és találkozókat, liturgikus ünnepeket és összejöveleteket szervezni a nagyobb Mária-kegyhelyeken.”

„Ebben az évben jobban figyelhetünk a Szentatya homíliáira, katekéziseire, beszédeire és más megnyilatkozásaira. A papok, szerzetesek és hívők fokozott figyelemmel és ragaszkodással forduljanak Péter utódának tanítása felé.”

(Idézetek a Porta fidei – A Hit kapuja című apostoli levélből, amellyel a pápa meghirdeti a hit évét)

Gondolatok a gyermeknevelésről

– Mi az, hogy nevelés? – kérdezi Anya egy olvasmány kapcsán.

– A madáranyuka felneveli a fiókait – válaszolja Johanna.

– Hogyan neveli őket?

– Hát eteti. És azok felnőnek.

– És az embergyerekeket hogyan nevelik? – kérdezi Anya kíváncsian Johannát.

– Az anyukájuk eteti őket, és nagyok lesznek.

– Akkor milyen egy neveletlen gyerek? Nem nő meg? Kicsi marad?

– Igen... – válaszol Johanna, és közben mosolyog.

– De megnő, csak a lelke marad kicsi – szólal meg Domonkos, aki eddig csendben figyelt.

„Ne félj, csak higgy”

Feleség: Férjemnek régi vágya volt, hogy családi házba költözzünk, ahol van udvar és kert.

Nem sokkal azután, hogy a lakásunk hitelét végre kifizettük (tíz évig tartott), férjem váratlan ötlettel állt elő: ezt a lakást eladjuk, és az árából veszünk falun egy családi házat, mert a város közepén az emeletes házban ő már nem érzi jól magát, és a gyerekeknek is nagyobb térre van szükségük.

Férj: Úgy gondoltam, hogy most van lehetőségünk arra, hogy a lakásból családi házba költözzünk. Pénzügyileg simának látszott az ügy, mert a városi lakás ára plusz a megtakarított pénzünk fedezheti egy családi ház árát. A feleségem lassabban dönt, én meg hamarabb beleélem magam az új tervekbe. Így én már házakat néztem volna, hirdettem volna lakásunkat stb. De azt is láttam, hogy ő igen ragaszkodik még a lakásunkhoz. Még nem tudta elengedni.

Feleség: Sokat beszélgettünk erről, mert az én szívemben még nem érlelődött meg ez a vágy, meg voltam elégedve azzal a lakással, amink volt.

De lassan-lassan elkezdtünk házakat nézegetni, és álmodoztunk. A barátaink is biztattak bennünket. Aztán elmondunk nagy tervünket a gyerekeknek is, akik szintén lelkesedtek az ötletért. Elkezdtünk imádkozni Kentenich atyához egy kilencedet, kértük a Szűzanyát, mutasson utat nekünk ebben a kérdésben.

Fél év múlva találtunk egy házat, egy közeli kis faluban, amelyik mindket-

tőnknek tetszett, és árban is elérhetőnek tűnt.

Férj: Nem akartuk addig eladni a lakásunkat, míg nem tudjuk, hová megyünk. Tehát mi először házat kerestünk. A keresgélés is eltartott öt-hat hónapig különböző szempontokat mérlegelve. Jó időszak volt ez, megismertük egymásnak az új otthonunkkal kapcsolatos gondolatait. Mikor a feleségem által említett házba kimentünk, ő azt mondta: „ez szinte olyan, mint a lakásunk, csak házban”, hasonló az elrendezés, az ízlésvilág. Végre egy olyan, ami mindkettőnknek tetszik!

Lefoglaltuk a házat és előszerződést kötöttünk, melyben vállaltuk, hogy hat hónap múlva megkötjük a végleges adásvételi szerződést, és annak aláírását követő három hónap alatt kifizetjük a teljes vételárat. Tehát úgy nézett ki, hogy van időnk eladni a lakást.

Feleség: Izgalmas időszak következett. Sok érdeklődőt fogadtunk. Többségüknek tetszett a lakásunk, de senki nem tért vissza komoly vételi szándékkal. Én úgy gondoltam, ha eladjuk a lakást, akkor meg tudjuk venni a házat, ha nem, akkor valószínű nem ez a Jóisten akaratára. A férjemnek azonban az volt a véleménye, hogy bele kell vágni, ha kell, megint felveszünk egy nagyobb hitelt addig, míg eladjuk a lakást. Mindig azt mondta, hogy valamit kell hagyni a Jóistennek is, nem igaz? Én viszont a biztos lakhatásunkat nem szerettem volna feladni a családunkat bizonytalan anyagi helyzetbe hozó családi ház vásárlásért.

Férj: A lakást több hónapon keresztül nem tudtuk eladni. Ezt a helyzetet nehéz volt elfogadni. Mi a Jóisten akarata? Kerestük, de nemigen találtuk. Végül én úgy gondoltam, hogy a hitelfelvétel sem lehetetlen, anyagi áldozattal jár, de kivitelezhető. A feleségem viszont azt gondolta, hogy legyen inkább veszteség a foglaló, és maradjunk a lakásban.

Ez feszült helyzetet teremtett közöttünk. Többször vitatkoztunk ezen, ami nem volt megszokott. Próbáltunk bízni a Gondviselésben, próbáltuk odaadni a Szűzanyának a gondjainkat, többször is a korszóba tettük az ezzel kapcsolatos nehézségeinket, hol együtt, hol külön-külön. Megint mondtunk egy kilencedet Kentenich atyához.

Feleség: Mivel sokat imádkoztunk a házunkért, ez a vágy már nekem is kezdett a szívemhez nőni. Megfogalmazódott bennünk, hogy ez ne csak az otthonunk legyen, hanem ott a Szűzanya szolgálatára állhassunk, más családokat is fogadhassunk. De a hitelfelvétel nem tetszett. Még mindig túl sok kockázatot láttam benne.

A szerződéskötési határidő, február 28-a, azonban vészesen közeledett. Január végére nyilvánvalóvá vált, hogy addig nem tudjuk eladni a lakásunkat. A Jóisten valamiért még nem látta elérkezettnek az időt, hogy jöjjön egy vevő. Teljes volt a bizonytalanság bennem, nem tudtam, mi a helyes, mit kell most tennem. Néha úgy éreztem, menni fog minden, néha meg féltem. Féltettem a családunkat ettől a merész lépésétől. A

férjem is azt mondta: „úgy érzem, ebben a kérdésben nem állsz mellettem”, és ez nagyon bántott. Természetesen szerettem volna mellette állni, de nem láttam a megoldást.

Egyik nap a Jairus lányának feltámasztásáról szóló evangéliumi részt olvastam. (Mk. 5,21–43) Amikor a főpap kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg a lányát, és elindulnak ketten Jairushoz, az úton eléjük jönnek a szolgák és mondják az apának, hogy a lány már meghalt. Ekkor Jairusnak döntenie kellett, hogy menjenek-e tovább Jézussal a lányhoz, vagy most már fölösleges odahívni Jézust. Ekkor Jézus így szól az apához: „Ne félj, csak higgy!”

És Jairus úgy dönt, hogy Jézust a rossz hír ellenére is elhívja a lányához. Aztán megtörténik a csoda, Jézus a lányt feltámasztja.

Ez a történet nekem is szólt. Úgy éreztem, hogy nekem mennem kell tovább, bíznom kell a férjemben, és kettőnknek bízunk kell Jézusban. Azóta, ez lett a kedvenc mondatom, és gyakran ismétlgetem magamban: „Ne félj, csak higgy!”

A következő lépés

*Ha valakiben él egy vágy, és azt komolyan veszi,
akkor meg fogja találni az utat, a következő lépést*

Interjú Wangler Katival és Ottóval, a soproni családok vezetőivel

Mutassátok be a családokat! Hogyan kerültetek Schönstatt közelébe?

Wangler Ottó és Kati vagyunk. Ottó hegesztőmérnök, Kati gyógypedagógus. 22 éve vagyunk házasságban. Sebestyén, a legnagyobb fiunk 20 éves, Budapesten egyetemista, Bettina 15 éves, Domonkos 12 és fél, ők a Szent Orsolya Gimnáziumba járnak. 1995 óta élünk Sopronban. 1996-ban jutottunk el családnapokra először, 2001 óta tartozunk a második szövetségi évfolyamhoz.

Mi 2000 óta tartozunk a közösséghez, azóta ismerünk benneteket. Azt láttuk, hogy a régiófelelős házaspár mellett egyre aktívabbá váltatok, többször ti képviseltétek a soproni családokat...

Így volt. Elkezdtünk járni a zsinatokra. Akkoriban több házaspárt bevontak a munkába, sokan megtalálták a nekik szóló elköteleződési formát. A régió egyre jobban növekedett, ugyanúgy, ahogy az országban is egyre több család csatlakozott. Megkértek minket, hogy „szervezzük” a zsinatot, moderátor-házigazdák lettünk.

Meséljete egy kicsit a zsinatról! Izgalmas lehet az éves jelmondat kialakulása...

Jól rátapintottatok: a jelmondatkérés valóban a zsinat legintenzívebb része. Ott van egy „kis harc...”. Nagyon fon-

tos az a rész, amikor elmondjuk, ki mit gyűjtött össze a régiójában. Csak hallgatjuk, hallgatjuk a gondolatokat, 50-60 is felkerül a táblára. Ebből aztán szűkítünk. Közben sokat énekelünk, imádkozunk, hogy ne csak harc legyen, hanem mindenki számára bensővé váljon, ami kialakul. A „maradék” főbb gondolatok pedig a jelmondatra fókuszálva kerülnek a családnapok témái közé.

Hogyan épül fel ma a régió? Milyen a schönstatti élet Sopronban?

A régió egészét a régiófelelősök látják, ide tartozik Győr és Szombathely is. Tulajdonképpen a családmozgalom minden ága megtalálható Sopronban. Az érdeklődő, lazán kötődő családokkal a szentmiséken, levelezőlistán tartjuk a kapcsolatot. A városban és környékén hét csoport működik. Hat szövetségi családunk van. A Családkadémia két évfolyama „soproni”. Az apostolképzőre is járnak családok. Ez nem egy végérvényes állapot, hanem dinamikus, fejlődő folyamat. A tartalom ugyanaz, de a formák változnak. Tavaly sok új család csatlakozott, nekünk ez nagyon fontos. Érezhetjük, hogy mi már telítődöttünk az élményekkel, befelé fordulnánk. De akkor észrevesszük, hogy másoknak ugyanolyan új és fontos lesz az, ami nekünk is az volt. Folyamatosan megújulunk. Próbáljuk minden évben újra átgondolni, mi minden fér bele a családok életébe (közös szentmisék, előadássorozat, Családünnepek, kirándulás...)

Tehát igazán szívemből igent kell mondanom. Rá kell bíznom a döntést ebben a kérdésben a Jóistenre.

Férj: Egyedül nem szerettem volna dönteni ebben a kérdésben. Azt szerettem volna, hogy a feleségem is a házvásárlás mellett döntjön. Ne csak elfogadjam az én véleményem.

Ezután lett megoldás. A családból és baráti körünkből többen felajánlották, hogy kölcsönöznek nekünk egy-egy nagyobb összeget, amíg mi eladjuk a lakásunkat, csak vegyük meg a házat. Senkitől nem kértünk segítséget, mindenki magától jelentkezett, és ily módon lett elég pénz, hogy banki hitel nélkül vegyük meg a házat. Ezt a nagy bizalmat és

szerepet nem tapasztalhattuk volna meg, ha a mi elgondolásunk szerint gyorsan eladjuk a lakást, az csak egy emberi megoldás lett volna. De most ezt a házat a Jóistentől kaptuk ajándékba. A hat hónap végül eredménytelenül telt el, abban az értelemben, hogy nem jött vevő.

De megtapasztaltuk, hogy sokan imádkoztak velünk, ill. barátaink, rokonaink nagylelkűségét is. Így meg tudtuk kötni az adás-vételi szerződést.

Áprilisban aztán megérkeztek a vevőink. Elmesélték, hogy télen voltak nálunk megnézni a lakást, akkor egy másik lakás megvásárlása mellett döntöttek, de ott nem jött létre az üzlet. Ekkor jutott eszükbe a mi lakásunk. Arra emlékeztek, hogy nálunk volt egy szép szentkép a falon (a házi szentélyben lévő Mária képet láthatták), ezért a tulajdonosok biztos megbízható emberek lehetnek. Említették, hogy ők is vallásos emberek, volt egy pap is a családban. Május 3-án megkötöttük a lakáseladási szerződést, ami így összhangba került a másik szerződéssel. A lakást készpénzben kifizették, így az összes kölcsönkapott pénzt vissza tudtuk adni.

A háziszentélyünkben a korszakban a víz borrá vált, megtörtént a csoda, és a lakásunkat nem a négy ingatlanügynökség valamelyike, hanem végül is a Szűzanya adta el. És addig bent lakhattunk a lakásban, amíg a ház nem került beköltözhető állapotba. Ezt ennél jobban megtervezni sem tudtuk volna.

Most már egy hónapja ott élünk a családi házba, ahol kényelmesen elférünk három gyermekünkkel. Igazán gyorsan megszoktuk ott. A régi lakásunkban tíz évig éltünk, és kötődtünk hozzá, mert saját ízlésünk szerint volt építve, és berendezve, ezért úgy gondoltuk, hogy még egy ideig honvágyunk lesz.

Azonban amint a háziszentélyünket kialakítottuk az új házunkban, otthon éreztük magunkat, mivel rájöttünk, hogy a szívünkben Máriánál van a mi igazi otthonunk. Megtapasztaltuk, hogy ahol a háziszentélyünk van, ott van a családunk otthona.

Hálásak vagyunk a Szűzanyának!

János mester

Mik a feladataitok? Vannak vágyaitok, céljaitok?

Gyakorlati szempontból összeköttetés szeretnénk lenni a soproni közösség és a központ között. A sok aktualitás mellett másik vágyunk: töltekező helyet biztosítani, lehetőségeket teremteni a csoportvezetők számára. Ezt úgy próbáljuk megvalósítani, hogy a kb. negyedévente összehívott vezetőkör számára igyekszünk mindig kis lelki olvasmánnyal készülni Kentenich atyától. Szeretnénk, ha a csoportok a szövetségi házaspárok által tudnának töltekezni, például meg lehetne hívni egy-egy ilyen házaspárt a csoport-összejövetelre. Szép feladatunk volt, amikor összegyűjtöttük az érdeklődő családokat, ismerkedő estet szerveztünk nekik. Ha nem is „holnap”, de nagyon szeretnénk egy soproni záródoklatot Schönstattba.

Mit tehetünk a szürkeség ellen? Hogyan tarthatjuk meg a házaspárokat a mozgalomban?

A schönstatti mozgalomban mindenki előtt minden nyitva áll. És/de nincsenek kijelölt utak. Lehet, hogy könnyebb lenne, ha valaki mindig megmondaná a következő lépést: „Öt éve idejársz, hát tedd ezt!”. A schönstatti szabadságban ez nem így van. Először keletkezik egy vágy, egy belső mozgolódás – aztán erre jön a meghívás. Ha valakiben van egy vágy, és azt komolyan veszi, meg fogja találni az utat, a következő lépést.

Térjünk vissza kicsit hozzátok! Szoktatok veszekedni?

Többször vitatkozunk, és néha veszekszünk is. De nem ez a kérdés, hogy mennyit és hogyan, hanem az, hogy mi ezeknek a végkimenetele. Az egyikünk

gyorsabban lecsengő típus, a másik lassúbb („az egyik meg se bántódott még, a másik már bocsánatot kér”), de előbb-utóbb utolérjük egymást. Nem őrizgetjük sokáig magunkban a sérelmeket. Egyre jobban tudjuk értékelni a boldogságunkat, a szeretetünket, az egészségünket, a kapcsolatunkat. Nap mint nap átéljük a körülöttünk zajló eseményekben, hogy mindez olyan törekeny! Érezzük, hogy a házasságunkban sokkal több a kegyelem, mint a mi erőfeszítésünk. Minden alkalommal, amikor tudatára ébredünk ennek, máris tettünk valamit a házasságunkért.

Többször hallunk az életkori krízisekről, a házasság sérülékeny szakaszairól. Hogyan viszonyultok ezekhez? Voltak kríziseitek?

(Ottó): Amikor munkahelyi gondokkal küzdöttem, a család húzott felfelé. Szerencsére a nehézségek csak rövid ideig tartottak.

A válságok megélésében és kezelésében nagy ajándék a közösség. Erőt ad. Már előre hallunk dolgokról, amelyeket ha megtapasztalunk, ismerősként fogadhatunk. Így könnyebb küzdeni, de minden küzdelem, erőfeszítés mellett azt mondjuk, hogy nem menne saját erőből. Sokszor elég, ha felidézünk egy-egy család példáját, megélt élethelyzetét, már erősebbnek érezzük magunkat is.

Ha érzem a szorítást, áldozatot kell vállalni. Minél nagyobb a nehézség, minél több gond nyomaszt, annál inkább támaszkodunk a Jóisten irgalmára, és igyekszünk gyarapítani a kegyelmi tőkét.

Köszönjük, hogy válaszoltatok! Isten áldása kísérelje munkátokat!

Kimentek a törökök az országból. Budán egy építőmester kincseket talál... Házát ismeretlenek fel akarják gyűjteni. Elrabolják menyasszonyát az eljegyzéskor... Vajon ki volt a tettes, és miért rabolta el?

Mi az indítéka? A kincsekre fáj a fog a rablóknak? Fordulatokban gazdag, izgalmas cselekményű regény, melyben az építőmester mindig a becsületesség, igazmondást választja küzdelmei során...

300 oldalas, izgalmas, fordulatokban bővelkedő, ifjúsági regény, mely a török megszállás után, Buda visszafoglalását követő években játszódik. A szerző műve először 1939-ben jelent meg, azóta nem adták ki, így hiánypótló a mostani kiadás, melyet a Családakadémia Kiadó jelentetett meg.

Remek ajándék születésnapra, névnapra, vagy akár a közelgő karácsonyra.

Kiadó: Családakadémia-Óbudavár Egyesület, 2012. Ára: 1400 Ft

Derűs lélekápolás

Nyáron pár napot együtt töltöttünk hét éves keresztlányunkkal, és az egy évvel idősebb testvérével. Úgy gondoltuk, szép napokat adhatunk nekik. De mire véget ért a nyaralás, rájöttünk, hogy többet kaptunk tőlük, mint amennyit mi adtunk. Más szemmel, nyitottabban látták a világot, sok dologra felnyitották a szemünket. Egyik este például a DIXIT nevű játékkal játszottunk. A hazugság szót kellett kitalálni rajzolt képekből. Klári, a kis keresztlányunk, rögtön tudta, hogy én az álarcos képre gondoltam. Kérdeztem tőle, hogy

miért pont ezt a képet választotta. Azt válaszolta, hogy az embereknek más az arcuk, amikor hazudnak. Mi, felnőttek, ezt már észre sem vesszük.

Sokat tanultunk tőlük ez alatt az együtt töltött idő alatt. Megmutatták nekünk, hogy hogyan lehet az apró örömeiket észrevenni, hogy a dolgokat fordítva is lehet szemlélni, hogyan lehet vidámnak maradni, ha kevés okunk van rá.

Végül a lélekápolás pont fordítva történt ezen a pár nyári napon, mint gondoltuk: a kislányok tették derűssé a mi lelkünket.

Igazi vágyfokozó

Legy bombanő! Trendspion. Stílusleckék. Rafináltan szexi. Csúcsformában leszel. Tündökölj, mint egy sztár! Reggeli ágycsata, délutáni összebújás vagy esti hancúr? Randi mámor. 6 szextény, amit eddig nem tudtál. 4 orgazmusbiztos szexpóz.

Jegyzeteltem. Ezek női magazinok szalagcímei az újságos bódében. A legszolidabbak. Ezek segítségével – a készítő hite és szóhasználata szerint – partnerünkkel vagy még inkább pasinkkal (véletlenül sem házastársunkkal) egekbe röpítő élményekben lesz részünk.

Ilyen egyszerű ez? Elég, ha szépek, ápoltak, fittegek, stílusosak vagyunk, járatatosak a lepedőakrobatikában, és máris boldog lesz a szexuális életünk? Csak azt nem értem, hogy akkor az emberek többsége, aki ezen tanácsokat követi, miért nem él boldog párkapcsolatban? A médiában ünnepezt tökéletes (vagy tökéletesnek retusált) testű „álompárok”, akik lángoló szerelméről izzott a sajtó, miért válnak el viszonylag rövid idő

után, miért jelenik meg előbb-utóbb egy titokzatos harmadik, miért hull ki a tomboló szenvedély?

Manapság ha a szexről beszélnek, csak a testi ösztönre fókuszálnak. A test nem maga az ember. Csak része, de nem ez az egész lény, hanem ennél sokkal több. A tudás, hogy hogyan lehet felizzítani a szenvedélyt, fontos, de kevés. A lélek láthatatlanul, kevésbé megragadhatóan megbújik a testben, sóvárog, éheznek, és arra vár, hogy megkapja azt, amire szüksége van: a gondoskodást, az ápolást, a megértést, az elfogadást, a megbocsátást, az élményeket, a szeretetet. Kentenich atya mondta: „éhezőművészek vagyunk a szeretet területén”.

A kötél annál erősebb, minél több szálból sodorták – tartja a mondás. Mindkét nemnek nagyon fontos a test ápolása (hiszen az Úr temploma, és nem hagyhatjuk gondozatlanul), és mellette a lélekápolás. A férfiaknak is, de a nőknek különösen. Befogadni egy olyan ember testét, eggyé válni vele, meghittséget és örömet adni annak, aki lélekben messze jár, aki csupán megkönnyebbülni akar általa, egy gyöttrő szükségletet letudni, komoly megpróbáltatás, szinte lehetetlen. Kell a sok közös kapcsolódás, beszélgetés, megértés, gyöngédség, tapintat, figyelmesség, élmények ahhoz, hogy a házastársi egyesülés boldog legyen. Különben kialakul egy ördögi kör: a nő elutasítja a férfit, a férfinak ez fáj, tá-

volságot tart, elhidegül, munkába vagy máshoz menekül, közben a nőben erősödik, hogy ő csak „arra” kell, a férfinak pedig az, hogy ő csak egy pénzkereső automata...

A boldog párkapcsolatban az előjáték már napokkal korábban elkezdődik, hol a nő, hol a férfi mondja: „Megfőztem a kávédat.”, „Látom, fáradt vagy, dőlj le egy kicsit.”, „Nincs kedved lebiciklizni a parkba? Aztán fagyoznánk egyet.”, „Jó filmet vetítenek, megszerveztem a gyerekvigyázást, menjünk el!”, „Látom, nem vagy jól. Mi bánt?”, „Menj nyugod-

tan focizni!”, „De jó volt közösen rendbe tenni a virágágyást!”, „Mikor ezt mondd nekem, az fáj, mert eszembe juttat valamit.”, „Nem baj, mással is előfordul, hogy hibázik.”, „Gyere, már nem is haragszom.”

Ezeknek látszólag semmi közük a szexhez, mégis a legjobb vágyfokozók. Milyen jó magunkhoz ölelni azt az embert, aki törődik velünk! Milyen jó a vállára hajtani a fejünket annak, aki támaszt nyújt, aki megért! Milyen jó a fenekére csapni annak, aki viccelődik velünk! Milyen jó a kezét megfogni annak, aki velünk járja az utat! Milyen jó megcsókolni azt, akinek a szavai erőt adnak nekünk! Milyen jó eggyé válni azzal, aki része a mindennapjainknak, örömben, bánatban, nem csak ma, hanem mindhalálig! Megajándékozni a testi, lelki összeolvadással, és megajándékozottá válni!

A magazinok szalagcímei, az óriásplakátok döntik ránk: szex minden mennyiségben. A test véges, a lélek végtelen. A test által nyújtott örömök behatároltak. Aki mértéktelenül habzsol, annak egyre újabb, extrémebb gyönyör kell, míg végül megcsömörlök, kielégetté válik. A lélek örömei viszont határtalanok, ráadásul a testünkre is boldogítóan hatnak. Igényesek vagyunk, nem érjük be kevesebbrel, csak az egésszel. A mi tuti vágyfokozónk a házasságunkban Kentenich atya gondolata kicsit átírva: testápolás, amennyi lehetséges, lélekápolás minden mennyiségben!

18+-os lánytábor

A 2012-es 18+-os lánytábor idején a hit és az imádság volt. Délelőttként a Nővér előadásait hallgattuk. Ezek nagyon gazdaggá tették a napjainkat. Volt szó a Miatyánkról, a Szűzanya meghívásáról, a szeretetszövetésről, az Istennel való kapcsolatról. Ez csak néhány a sok jó témából. Nekem leginkább az tetszett, hogy megláttam, mennyire sokat lehet gazdagodni egymás tapasztalatai által. Nagyon fontosá váltak nekem ezek a megosztások.

Délutánként barkácsoltunk és méztáztunk, de előfordult az is, hogy kecskéket kellett terelnünk. ☺

A tábor egyébként a jó hangulat és

a nagyon szoros közösségi élmény jellemezte leginkább. Viszonylag sokan voltunk, más-más életkorúak, és különböző élethelyzetekből jöttünk. Volt, aki nem ismert mindenkit, és volt olyan is, aki régóta nem járt lánytáborban, ám most újra jött. Ez azonban nem okozott gondot, sőt! Mindenkiel lehetett beszélgetni, mindenki meg mert nyílni a másik előtt és nem volt klikkesedés sem. Szuper volt a hangulat. Éppen ezért jó sokat lehetett beszélgetni, és esténként nagyokat játszani. Rengeteget nevtünk.

Azt hiszem, nem túlzok ha azt mondom: ez volt mindnyájunk nyarának egyik csúcspontja. ☺

Kislánytáborban jártunk

Sára: Az volt a legjobb, hogy a Duna közelében voltunk, fürödtünk és kagylókat gyűjtöttünk.

Zita: A legjobb a partizánzás volt.

Ella: Nekem azért tetszett a kislánytábor, mert sokat játszottunk. A legjobb az volt, hogy nagyon sokat partizánoztunk. Nagyon jó volt agyag-csúszdázni is, meg a Dunában fürdeni. Az egész kislánytábor nagyon tetszett, ezért jövőre is szeretnék elmenni.

Ágota: Az volt a legjobb a táborban, amikor a Duna hullámai majdnem elsodorták a dolgainkat.

Beatrix: Az volt a legjobb a lánytá-

borban, hogy sokat partizánoztunk, és hogy lementünk a Dunához. Meg az is jó volt, hogy készíthettünk nyakláncot és karkötőt is. Meg tanultunk Salkaházi Sáráról is. Remélem, jövőre a „nagyobb lány”-tábor is jó lesz.

Emi: Most beszámolok röviden a táborról. A hét elején felmáztunk a Remete-barlanghoz. Csodálatos volt onnan a kilátás. Többször is lementünk a Dunára, és ott fürödtünk és kagylót gyűjtöttünk. Elmentünk arra a helyre, ahol nagyon sok szeder volt. Ott partizánoztunk, rágcsáltunk egy kis kecszet, és pihentünk. Odafelé nagyon hosz-

szú volt az út, ezért visszafele is. Egy nap pedig elsétáltunk egy patakmenti részre, ahol szintén partizánoztunk. Láttunk békát és vízibogarat. Cukival csináltunk neki mohából és fából egy kis házat. Nagyon sokat játszottunk, kézműveskedtünk. Jutka néni tanított minket Salkaházi Sáráról. Sok jó dolog történt velem, és nagyon tetszett ez a tábor!

Jázmin: Az idején a táborban nagyon élveztem. Új kirándulások, új barátságok, új élmények vártak, de elsősorban a Szűzanya. Nagyon jók voltak a kirándulások és a fürdés a Dunában (többször is lent voltunk).

Ui: különösen jó volt hajózni.

Középiskolás tábor – vezetői szemmel

Évek óta nem voltam schönstatti állótáborban. Sőt – nem schönstatti családból érkezvén – a fiúk többségének meghatározó „tábori élmény” nekem úgy általában kimaradt. Gimnazistaként besegítettem egy alsós táborba, aztán jöttek a „döglesztők” és egy vagy két gimnazista-egyetemista közös tábor, amelyek pár éve indultak. Semmi több. Nincsenek nosztalgikus emlékeim akadályversenyekről, nagytúrákról és zárónapokról. Szóval mondhatjuk, hogy tiszta lappal indultunk. Én és a tábor. Most pedig – jó egy hónappal később – megpróbálok mérleget vonni: mit adott nekem ez az egy hét.

Egyrészt nagyon jó volt működés közben látni azt a gyakorlatias szemléletet, amelyről mindig beszélünk Schönstatt

kapcsán. Mivel a tábor szinte teljesen nomád, ezért a srácoknak számtalan dolgot saját kezűleg kell előállítani, és közben persze megtanulnak fát vágni, fűrészelni, faragni, tábori zuhanyt készíteni, és még sok más. Abszolút érezhető volt a munka tisztelete, senki nem akarta kihúzni magát a feladatok alól, ez pedig olyan hozzáállás, amelyet szerintem ma nagyon kevés helyen él meg ez a korosztály. Ebből én is sokat épültem, meg persze csodálattal adóztam egy csomó megoldásnak, amelyet a rutinos táborozók maguktól értetődőként kezeltek.

Nagyon mély és elgondolkoztató tapasztalat volt számomra az is, hogy a srácok mennyire mozgósíthatóak, nem csak hülyülésre, hanem értelmes célokra is. Rengeteg kihasználatlan energia van

Oknyomozó töprengés a szenvedésről...

bennük, és a tábor végére az fogalmazódott meg bennem, hogy ez hatalmas érték és lehetőség, amelyet ha jó irányba terelünk, akkor nagy eredményeket érhetünk el. Megfelelő motiválással, nyelvezettel és egy kevés segítséggel lehet négyméteres keresztet állítani a semmiből, vagy egyórás szentségimádást tartani a közeli falu lakóinak, ahova házról-házra járva, kopogtatva a táborlakók hívják meg a helyieket. Így pedig valódi jelet hagyunk magunk után.

És ha már lélekápolás: szép élmény volt, hogy – újfent megfelelő körülmények között és bevezetés után – mennyire nyitottak a srácok, elmondják a gondolataikat, személyes problémáikat. Persze náluk még inkább szem előtt kell tartani, hogy gyakorlatiasan, a valódi életről és élethelyzetekről beszéljünk, elméleti okoskodás nélkül. Jó volt megtapasztalni Csermák Péter vezetésével, hogy egy ilyen nomád tábornak is nagyon komoly lelki tartalom adható, ráadásul úgy, hogy a résztvevőket is a lehető legjobban bevonjuk. Nekem pedig az is sokat jelentett, hogy egy-egy fiú

külön is megkeresett, személyes nehézségekkel, kérdésekkel. Ez olyasvalami, ami az egyetemista vezetőket is nagyon növelheti, érlelheti.

Számomra ezek voltak a legmeghatározóbb pontjai az idei középiskolás tábornak. De rengeteg élmény, kép maradt meg: a közös keresztállítás, ahol az egész tábor nekifeszült a köteleknek, a szentségimádás, és ahogy a helyiek pillanatok alatt feloldódtak, egy korhadt fa közös kidöntése, az éjszakai gyertyás játék, ahol csak mi világítottunk a vaksötét erdőben, a fürdés és a balatoni éjszaka a zánkai szabad strandon, de leginkább a srácok hihetetlen lendülete, lelkesedése és önállósága, amely minket, vezetőket is sokszor továbblendített. Feladat volt a hét, de számtalan élménnyel és tapasztalattal töltekezhettünk mindannyian.

MPHC!
Kiss Ádám

Hangos szóval az Úrhoz kiáltok,
Istenhez kiáltok, és ő figyel reám.
Keresem az Urat a szorongatás napján,
egész éjjel felé tárom kezemet,
és el nem lankadok.

Lelkem nem tud megvigasztalódni;
Istenre gondolkodom, és sóhajtozom,
róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem.

Te tartod ébren szempilláimat,
zavart vagyok, szólni sem tudok.

Emlékezem a régi napokról,
gondolkodom a rég letűnt esztendőkről.

Egész éjjel elmélkedik szívem,
kutatok, és fürkészi a lelkem:

Vajon mindörökre eltaszít az Úr,
sosem lesz már megbékéltebb?

Vagy szeretete végleg elfogyott,
és ígérete nem valósul meg soha?

Könyörölni is elfelejt talán az Isten,
és haragjában irgalmasságát szívébe zárja?

És azt mondtam:

„Onnét van sajnó sebem,
hogy az Úr keze most másként érint!”

76. zsoltár (részlet)

Keresztényként tudom, hogy mindennek oka és célja van: a mindenható Isten irányítja az eseményeket ezen a világon. Természetes tehát számomra, hogy amikor meglátogat a szenvedés, bejárjam a magam útját az okok és célok, az események teológiai értelmének felkutatásában. Kérem a kedves olvasót, tartson velem ezen az úton, ha van hozzá kedve! Nem kell természetesen egyet-

érteni velem. Itt alapvetően az én saját belső utamról van szó...

Bár elsősorban a szenvedés teológiai értelmének feltárása a célom, az oknyomozás a természetes okmagyarázatokkal kell, hogy kezdődjék.

„Csak magamat hibáztathatom...”

Sok szenvedést személyek okoznak egymásnak vagy maguknak. Kezdjük ez utóbbival. Ezen magyarázat szerint betegségem, szenvedésem okozója kizárólag én volnék: helytelenül táplálkoztam, stresszben éltem, túlhajtottam magam, elfojtottam az érzelmeimet, ittam stb. Betegségem megállapításakor az orvosok sorra kérdezték például, hogy dohányoztam-e. Nem, soha életemben... Persze a többi tényező esetében már nem ilyen egyszerű a nemleges válasz, de az egyértelmű igent sem tudnám kimondani. Ahogy sorra veszem betegségem ezen „kockázati tényezőit”, el kell ismernem, hogy bizony előfordultak az életemben, de mindegyikhez nyomban odatolakszik egy „na, de hát”, nyomában számtalan ellenérvvel: hogy „na, de hát” azért nem mindig táplálkoztam helytelenül, „na, de hát” sokszor tudtam kezelni a stresszt, „na, de hát” többször kiengedtem a gőzt stb. Mint saját magam pilátusa, nem tudom kimondani a halálos ítéletet, mert igazságtalannak tartanám, hogy egyedül én lennék a felelős ezért a betegségért. Igazságtalan

és túlságosan súlyos teher volna ez... Tudom, ez meglehetősen szubjektív így, de végül is én ismerem magamat legjobban..., és így megszületik hát a felmentő ítélet!

Mások, a sátán

Könnyen adódik a folytatás, hogy ha én nem vagyok a hibás, akkor mások azok: a házastársam, a gyerekeim, a szüleim, a munkatársak, az ügyfelek... De szívem igazságos ítélőbírája mindegyiküket sorra felmenti! Marad hát az örök kötekedő, a nagy keresztbetevő, a sátán! Gyakran hallható magyarázat ez: minden rossz, minden szenvedés okozója a sátán! És ebben sokan megnyugszanak – csak én nem... Hiszen amilyen igazságtalan mindent magamra vállalnom, ugyanilyen igazságtalan lenne mindent egyetlen másikra rátukmálni, különösen annak fényében, hogy az a másik nem is mindenható, nem tehet meg bármit! Egyedül Isten a mindenható. Ez pedig azt jelenti, hogy semmi, legyen akár jó vagy rossz, semmi sem történhet anélkül, hogy azt a Mindenható akarná, megengedné, hogy azt tervének részévé

tenné! Ha a sátánt teszem meg fő bajkeverőnek, akkor ezzel megkérdőjelezem az élő Isten mindenhatóságát! A sátán legfőbb eszköz, egyfajta köztes ok lehet egy nagy isteni tervben. Én pedig most a végső teológiai magyarázatot, az isteni értelmet keresem mindabban, ami velem megesett. Eszerint tehát végső soron Isten áll a szenvedésem mögött!

Büntetés

Ha Isten áll minden esemény mögött, akkor egy másik közkeletű vélekedés tűnik fel, mégpedig az, hogy a szenvedésem Isten büntetése. Valami rosszat tettem (de még mennyit, ha így visszatekintek!), és Isten, aki igazságos és nem tűri a bűnt, most megbüntet érte. Így vélekedtek az Ószövetség írástudói, de Jézus cáfolta ennek a vélekedésnek az igazságát! „Az a tizennyolc ember, akire rádőlt Siloámban a torony, és agyonzúzta őket, azt hiszitek, hogy bűnösebbek voltak, mint Jeruzsálem lakói közül bárki? Mondom nektek: nem!” – érvel tanítványainak. Továbbá, hogy szavai hatására ne vegyük könnyen a bűn valóságát, hozzáteszi: – „De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.” (Lk 13,4–5) Egy másik alkalommal, Jeruzsálemben járva pedig, amikor egy vakon született emberrel találkozott, „tanítványai megkérdezték tőle: 'Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon született?' 'Sem ez nem vétkezett – felelte Jézus –, sem a szülei, hanem az Isten tetteinek kell rajta nyilvánvalóvá válniuk.'” (Jn 9,2–3) Jézus ezen szavai továbbvezetnek oknyomozásomban: arra indítanak, hogy az okok helyett inkább a szenvedés célját, az isteni szándékot, az értelmet

nyomozzam! Hiszen a valódi okok csak nagyon nehezen és ritkán deríthetők ki. Jézus fenti szavai alapján viszont a szenvedőn Isten tetteinek kell nyilvánvalóvá válnia! Mi a célja hát Istennek a szenvedéssel? Hogyan fognak megnyilvánulni rajtam (is) Isten tettei? Ez most a kérdés, amelynek utána kell járnom.

Próbatétel

Isten a szenvedéssel próbára teszi az embert, megvizsgálja, hogy valójában miféle fából faragták – vélik sokan, és elsősorban Jób könyvére utalnak. Pedig Jób könyvének csak történeti kerete a próbatétel-történet, Isten fogadása a sátánnal, hogy Jób a rá rótt mérhetetlen szenvedés hatására sem fogja átkozni Istenét, amiért a könyv végén jutalmul vissza is kapja mindazt, amit elvesztett. Ha viszont figyelmesen olvassuk, akkor Jób nem is biztos, hogy kiállja az átkozódás-próbát! Mert hogyan értelmezhetnénk másként, mint egyfajta istenátokként az olyan sorokat, mint pl.: „Miért hoztál elő anyámnak méhéből? Haltam volna meg, mielőtt szem látott! Úgy volnék csak, mintha sose lettem volna, vittek volna sírba anyámnak méhéből!” (Jób 10,18–19)? Bármennyire érthető is ez a fajta kifakadás a szenvedéstől sújtott Jóbtól, az élet Urától kapott emberlét illetően elutasítása legalábbis súrolja az istenátok határát. Nem véletlen, hogy az Úr alaposan ki is oktatja Jóbot, mielőtt visszahelyezné

egészségébe és jólétébe. Ha figyelmesen olvassuk, rájövünk, hogy Jób könyve elsősorban nem a próbatételről szól, hanem filozófiai elmélkedések sorozataként értelmezhető, ezek fő kérdése pedig: miért lehet az, hogy a jók sokszor szenvednek, a gonoszok pedig gyakran minden jóban lubickolnak a földi életben. Fogas kérdés! A könyv szerzője sem tud épkézláb magyarázatot adni, csak arra hivatkozik, hogy Isten bármit megtehet, mindenhez joga van... De térjünk vissza a próbatétel-elméletre. Úgy vélem, Isten tudja, milyen fából faragtak, hiszen Ő maga faragott engem. Ő „a vesék és a szívek vizsgálója” (Jer 20,12), és Ő az is, akiről a zsoltáros e fenséges sorokat írta: „amikor a homályban keletkeztem, és a föld mélyén elindult életem, szemed már látta tetteimet, s könyvedben mind felírta őket.

Meghatározad napjaimat, mielőtt még egy is megjelent belőlük” (Zsolt 139,15–16). A kérdés tehát úgy merül most fel bennem, hogy a mindent látó, mindent tudó Úr, a vesék és szívek ismerője miért folyamodna ilyen kicsinyes eszközhöz,

mint a próbatétel, hogy megtudja azt, amit úgyis tud rólam...!?

Itt jut aztán az oknyomozás zsákutcába! Abba is hagynám, ha nem vinne tovább a felismerés, hogy az okok keresésénél sokkal fontosabb a szenvedés értelmének és céljának a megtalálása. Hiszen végső soron minden esemény Isten mindenhatóságából eredeztethető: Ő áll az eszközök sorának végén! A

...szenvedésem értelmé: Jézust kell követnem a szenvedésen át, hogy még hasonlóbba válhassak Hozzá....

Olcsó, de tápláló ételek

valójában felderíthetetlen okok gyötrelmes, és gyakran lehetetlen kinyomozása helyett sokkal fontosabb tehát felismer-nem a célt, mert ha látom a célt, akkor abba én is közreműködőként beállhatok, hozzájárulhatok az isteni cél megvalósulásához!

A szenvedés értelme (eukarisztikus értelmezés)

Mostanában ébredtem rá, hogy a szenvedés értelme valójában ugyanaz, mint az egész emberi élet értelme. Isten azt akarja, hogy minden ember minél jobban hasonlónak váljon Őhozzá (a teremtő Atyához, a megváltó Fiúhoz, a Szeretet Lelkéhez). A szenvedés pedig arról szól, hogy minél inkább az értünk szenvedést vállaló Fiút ismerje fel bennünk a Mennyei Atya. Erre egy szentmisén ébredtem rá, amelyet egy közeli ismerősünk mondatott értem és családomért, és amelyre oly sok nehézség árán jutottunk el hitvesemmel (lavórral a kezemben). Az átváltoztatóskor lelki szemem előtt képek jelentek meg. Először egy kórházi műtőt láttam, egy homályosan ismerős alak feküdt az asztalon, hasa felvágva és éppen egy gyomrot emeltek ki belőle: „Ez az én testem, mely értetek adatik”. Nem sokkal ez után magamat láttam az ambulancián, a karomat nyújtottam engedelmesen, egy tűt szúrtak (sokadszorra) belé, és már folyt is a piros élet: „Ez az én vérem, mely sokakért kiontatik”.

Jézus a testét és a véréát adta az emberek üdvösségéért. Az Ő szenvedése áldozattá vált mások javáért, életéért. Az én szenvedésem pedig meghívás, hogy ebben az áldozatban részt vegyek. Ez tehát a szenvedésem értelme: Jézust kell követnem a szenvedésen át, hogy még hasonlóbba válhassak Hozzá, áldozatot hozva sokakért, és a mennyei Atya örömmel fedezze fel szeretett Fiát bennem. Ez egyben minden keresztény ember létének a lényege is. Ezt kell cselekednem, ezt kell cselekednünk mindannyiunknak, az Ő emlékezetére!

A szenvedés rossz, és kötelességünk, hogy a rendelkezésre álló eszközökkel

megpróbáljunk enyhíteni rajta, ugyanakkor nem céltalan, és nem értelmetlen. Része Isten személyre szabott tervének. Valójában nem más, mint meghívás Istentől az Ő életébe. A szenvedésre adott megfelelő emberi válasz az, ha egyesítjük Jézus megváltó szenvedésével, és így sokak javát szolgáljuk, s közben hasonlóvá válunk Krisztushoz...

Z. P.

Sok nagycsalád ismeri a szűkös napokat, amikor kevés pénzből kell okosan gazdálkodni. Különösen aktuálisnak gondoljuk ezt a tanév elején, amikor extra kiadások is terhelik a családi kasszát. Szerencsére olcsó alapanyagokból is készülhet kiadós és ízletes étel, ha ügyesen zsonglőröködünk! A takarékos konyha nem jelenti azt, hogy vacak minőségű, rossz ízű, gyenge alapanyagokból készített ételek kerülnek az asztalra. A gazdaságos háztartás inkább azt jelenti, hogy olcsóbb árszintű, de jó minőségű alapanyagokból készülnek finom és laktató ételek.

A szezonális zöldségek és gyümölcsök ára ilyenkor a legelérhetőbb, arról nem beszélve, hogy ezek a zöldségek és gyümölcsök igen egészségesek. Remek, és igen kiadós leveleket készíthetünk belőlük. A karfiol, brokkolit csőben is süthetjük, ehhez csupán egy kis tojással elhabart tejföldre, némi sajtra és egy maréknyi morzsára van szükségünk.

Kedvelt és bevált a rakott krumpli, a paprikás krumpli, krumplis tészta mellett készíthetünk röstit is. A 75 dkg (előző napról megmaradt) héjában főtt krumplit meghámozzuk, durva reszelőn lereszeljük. Egy nagy serpenyőben kevés olajat felforrósítunk, majd beleszórjuk a megsózott, esetleg megborított krumplit, kicsit lelapítjuk. Amikor az alja aranybarnára sült, egy tányér segítségével megfordítjuk, és megsütjük a másik oldalát is. Pirított hagymával, vagy húsos szalonnával gazdagítjuk.

A tócsnitól az különbözteti meg, hogy ebbe nem rakunk kötőanyagot (liszt, tojás).

Rizsből is változatos dolgok készíthetők. A rizottókat a rizses húshoz hasonlóan főzzük. A kevés olajon megforrósított rizst együtt hevítjük a jelleget adó anyaggal pl. gomba, csirkemáj, zöldség stb., majd felengedjük a megfelelő mennyiségű vízzel, és ízesítve addig főzzük, amíg kásás nem lesz, akkor lefedve állni hagyjuk kb. 1 órát, majd tálalhatjuk reszelt sajttal megszórva.

Ha megsavanyodik a tej, akkor sem kell kiönteni, hanem felfőzve, búzadarával besűrítve, pici sóval, citromhéjjal ízesítve kihűteni, gombócokká formálni, pirított zsemlemorzsában megforgatni, s már kész is a svájci gombóc. Tejföllel, porcukorral tálalva nagyon laktató.

Ha pedig egy kis borral szívesen kocintanánk, akkor a legújabb felfedezésünket ajánlanám jó szívvel, az

Etyeki Kúria Chardonnay-t.

Még őrzi magában a nyár frissességét, de kissé almás íze miatt már az ősze mosolyog.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ Tilmann atya aranymiséjét és az ott kapott kegyelmeket
- ❖ a nyári családnápokát, a fiú- és lánytáborokat, és mindazokat, akik áldozatos munkájukkal hozzájárultak ezek megvalósulásához
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ égi édesanyánkat! – köszönjük, hogy minden gondunkkal fordulhatunk hozzá, és Ő segít Jézus elé vinni
- ❖ Ozsvári Csaba emléknapját
- ❖ azokat az édesanyákat és édesapákat, akik már az örökkévalóságban vannak, hogy Isten fényét sugározták ránk földi életükben.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ hogy áldja meg Tilmann atyát azért a sok jóért, amit a magyar családokért tett
- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját, kérjük számára a Szentlélek ajándékait és Kentenich atya karizmáját
- ❖ hogy Kentenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult –, és ez a csodálatos

gyógyulás segítsen Kentenich atya boldoggá avatásában

- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjaikért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a családakadémia 10. évfolyamát bőséges áldás kísérelje,
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ hogy az új tanévben a Szentlélek vezesse a diákokat, hogy gyarapodjanak tudásban és a hitüket erősítő közösségre találjanak
- ❖ hogy a fiatalok budapesti közösségi helye élővé váljon.

Gólyahír

Nagy örömmel és hálatelt szívvel adjuk hírül, hogy hetedik gyermekünk: Török Bernát Péter megszületett (3350g, 58cm).

Istennek legyen hála!

Török Péter és Orsi

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszárj)

Tomi (4 éves) nagy lelkesen magyarázza testójának, hogy mi is az a tűzijáték.

Szóval a tűzijáték definíciója: amikor kitüsszentik az eget!

Bazsi élvezettel rohangál mezítláb a játszótéren a csúszda alatti homokban, közben lihegve odaszól:

– Nézd, anya, futóhomok!

Bence (5) tegnap a templomban meglátta a szentképes zászlót, amit körmene-teknél szoktak vinni, és megszólalt: „Na, vitorlát bontottunk, indulhatunk!!!!”

Domi (4) ma reggel korábban kelt, mivel strandra mentünk. Én sürgettem őt, hogy keljen ki az ágyból, mert nemsokára indulunk. Mire ő:

„Anya, én fenn vagyok, csak a szemem nem bír felkelni.”

Görögországi nyaraláson a görög istenekről beszélgettünk. Mondtam, hogy Zeus a főisten. Erre barátnőm kislánya, Fédra (9) „Zeusz nem lehetett a főisten, mert Jézus volt a főisten. Ő tudott a vízzen járni!!”

Marika esti imája:

„... és hogy ne féljek este – ezt tényleg komolyan mondom Istenem! Amen.”

Ovikezdés előtt 5 nappal:
„Én már unom az óvodát!”

Kirándulni indultunk, miközben a GPS navigált bennünket. Egyszer csak megszólal a hat és fél éves Lili:

– Apa, ez a bácsi már mindenhol járt?

– Miből gondold?

– Mert mindig tudja, merre kell menni!

Koppány már a sokadik párizsis kenyeret eszi, majd megszólal: „Anya! Nem értem én a vegetáriánusokat, hogy bírják hús nélkül, hisz olyan az élet hús nélkül, mint a karácsony ajándék nélkül!”

Szabolcs papa kérdegeti Marikát az iskoláról. Marika egy idő után megunja: „Majd megtudod, ha te is iskolás leszel!”

Marika lelkesen hozza az iskolából a szórólapot: „Én szeretnék citromúszásra járni!” (szinkronúszás)

Józi a parancsokat tanulja hittanórán:

„Házastársadat és gyermekeidet katolikus módon neveld!

Tiszteld apádat és anyádat, és csak nekik szolgálj!”

Esti beszélgetés:

– Kit ismerünk, aki nyugdíjas?

– Szabolcs papa, nagyika...

– És a Feri (egy éves)! Mert ő csak itt-hon van, és nem csinál semmit... – szó-lal meg Terka.

Schönstatt hírek

A 2012. év nyarán 11 családnapos hetet tartottunk, 166 résztvevő családdal (878 fő), 16 előadó házaspár, 11 házigazda házaspár, 22 élelmező és 141 gyerekfoglalkoztató önkéntes munkájával. Köszönjük a közreműködésüket az egész Schönstatt Család nevében.

13 család jelentkezett hivatalosan várakozó listára. Közülük 8 család résztvevőként bekerült a lemondások miatt, 5 családnak nem sikerült megfelelő időpontot találni.

A szentmiséket idén is a tihanyi bencés atyák, Baladincz József plébános úr és a hidegkúti Piusz atya ünnepelték velünk. Köszönjük szépen fáradozásukat.

Június 24-én Tilmann atya aranymiséjén 327 regisztrált résztvevő és legalább 50 nem regisztrált résztvevő ünnepelt együtt. Felajánlaskor 72.965 Ft adomány került a perselyekbe, mely összeget a képzőház II. tetőterének befejezésére fordítottunk.

A nyári hónapokban sokan érkeztek a házaspárok útjára. Legnagyobb létszámmal július 12-én egy autós zarándokcsoport érkezett.

Július 25-én elhunyt Vértesaljai János, augusztus 1-én volt a temetése Gyenesdiáson. Felesége Vali úgy intézkedett, hogy a koszorúra és a család támogatására szánt adományokat a Családok a Csaláért Egyesület számlájára utalják az adományozók, hogy János utolsó óbudavári projektje, a csatornázás, megvalósulhasson. A mai napig 1 000 000 Ft adomány érkezett. Köszönjük szépen Valinak és az adakozóknak is.

Nyár elején a TECSENGŐ levelet írt a családnapos résztvevőinek – és természetesen az összes Magyar Schönstatt Családhoz tartozó családnak –, melyben vázolták az óbudavári Schönstatt központ fenntartásának költségeit és a rendelkezésre álló fedezetet.

Többen kérdezték, hogy miből áll össze a magas rezszi költség, és mit fedeznek a családnapos befizetései. A családnapos befizetései fedezik a résztvevő házaspá-

rok és azok két legidősebb gyermekének étkezési és szállásköltségét, az összes résztvevő család harmadik és többedik gyermekének költségeit, az önkéntes előadók, házigazdák, gyerekfoglalkoztatók és konyhai kisegítők szállásának és ellátásának költségeit.

Jelenleg az Óbudavár Schönstatt Központ három szállásépületből és egy közösségi célú épületből áll. 89 saját férőhelyünk van, pótágyak nélkül. Ezenkívül

évi 120 000 Ft-ért béreljük a kultúrházát játszóházul a gyerekeknek. Van játszóterünk, sportpályánk, Házaspárok útja, erdei szentély, melyek a közösség földterületein, vagy olyan idegen területeken helyezkednek el, amelyekre nem kell bérleti díjat fizetni. A felsoroltak karbantartását, takarítását, az étkeztetést, a szervezési, adminisztrációs, pályázatírási és elszámolási munkákat, kapcsolattartást stb. négy fő állandó munkavállaló végzi.

Nagyszámú önkéntes segíti meghatározott feladatok ellátását: pl. könyvelés, területek rendben tartása, családnapos lebonyolítása, programszervezés, Oázis újság írása, szerkesztése stb.

A rezsiköltségeket az alábbiakban részletezzük. Ezenkívül vannak karbantartási költségek: a fűnyírás, virágosítás, külső, belső festés, szükséges javítások, pótlások költségei.

Állandó havi kiadások:

<i>Béreköltség és munkáltatói járulék</i>	600 000 Ft
<i>Rezsiköltségek az összes ingatlanra</i>	386 700 Ft
Gázdíj	122 000
Vízdíj	24 700
Villany	39 000
Szemétszállítás	7 000
Szennyvízszállítás	90 000
Kéményseprés	2 500
Rovarirtás	2 500
Tűzvédelem	16 000
Üzemorvos	5 000
Karbantartás	78 000
Összes rendszeres havi kiadás	986 700 Ft
Éves összege:	11 840 400 Ft

A bevételi oldalon rendszeres adományként augusztus hónapban 364 000 Ft és eseti adományként 100 000 Ft érkezett. További várható bevételek: A 2011. évi adó 1% felajánlásokból 736 496 Ft, (ez tavaly 1 625 000 Ft volt). Elbírálásra vár két beadott pályázatunk. A legkedvezőbb esetben ez 2 000 000 Ft támogatást jelent. Ezen összegeket a Diós ház felújítása és felszerelése, és a képzőház kettős épületének felszerelése miatt felgyűlt adósság törlesztésére fordítjuk (11 360 000 Ft).

A kiadási és bevételi oldal egymáshoz közelítésére a schönstatt családok rendszeres és alkalmi adományainak növelése, a szálláshelyeink családnaposon kívüli időben történő kihasználtságának növelése áll lehetséges forrásként rendelkezésünkre.

Költségcsökkentésre a szennyvízszállítás területén, és a gázfűtés korszerűsítése területén lenne módunk, de ezek költségigényes beruházásokat jelentenek ismét, melyekre forrás nem áll rendelkezésünkre. A karbantartási költségek csökkenthetők lennének a gondosabb használattal.

A Szűzanya eddig is gondoskodott a működésünkről a sok nagylelkű adomány révén, melyet a családok adtak, és hisszük, hogy ezután is fog segíteni. Ezzel együtt mi is tegyünk meg mindent, hogy működhessen a központunk a magyar családok érdekében! Ahogy Vértesaljai János barátunk írta:

„Persze, nem a pénz a lényeg. Az csak eszköz. Még csak a méretek sem számítanak. Hiszen a legnagyobb birodalom kincstára áll rendelkezésére, nincs szüksége a mi pénzünkre. Hát

akkor miért kell neki a pénz? Lassan kezdem érteni. Az fontos Neki, hogy én valamit adjak. Valamit, ami nem bővli, amiben van egy kicsi lemondás. Ebből alkot Ő tőkét. Olyan kegyelmi

tőkeformát. Képes arra, hogy a kapott tőkét megtöbbszörözze. Ez példátlan az üzleti életben.”

Családok a Csaláért Egyesület
73200134-10000434-00000000

Kentenich-nap Óbudaváron

Tavasszal 22 csapat részvételével megkezdődött a III. Kentenich-vetélkedő. A csapatok kitartása és lelkesedése példaértékű, hiszen valamennyien játékban maradtak. Köszönjük!

A vetélkedő fináléja november 24-én, Óbudaváron kerül megrendezésre.

Program:

10 óra: Kentenich-vetélkedő fináléja
12–14 óra: ebéd. Aki szeretne ebédet kérni, attól kérjük, hogy szándékát időben jelezze a szervezőknek: vetelkedo.szervezok@schoenstatt.hu

Délután Raúl Espina schönstatti atya, a Schönstatti-atyák Általános Tanácsának tagja tart előadást „Schönstatti iskola – Kentenich pedagógia” címmel. Raúl atya éveken keresztül a Chilében működő schönstatti iskolák koordinátoraként tevékenykedett.

16 óra: Záró szentmise ünnepélyes díjátadással.

Minden családtagot, barátot, „szurkolót” és érdeklődőt szeretettel hívunk és várunk!

Szeretettel: a Szervezők Csapata

Jöjj, és láss!

„Jöjj és láss” a címe azoknak a hétvégéknek, melyeket a Schönstatti Atyák Közössége szervez azon fiúk számára, akik jobban meg szeretnék ismerni őket. Egy résztvevő így ír az egyik találkozóról: „A hétvége nagyon értékes volt számomra.

A találkozó egyszerűsége és a köztünk levő családi légkör arra ösztönzött, hogy elgondolkodjunk: hol és hogyan mutatkozik meg Isten számunkra, és milyen különbözőképpen szól ő mind-egyikünkhöz.”

„Papként közösségben élni” – ez volt a legutolsó találkozó témája. Összesen hét fiatal (kettő magyar) érkezett június elején Münchenbe, hogy egy hétvégét töltsön el együtt. Busse és Wilson atyával, valamint Jirkával készítettük elő a programokat. Az egyik legszebb esemény a szombat esti nagy közös vacsora volt, melyen a Schönstatti atyák európai papnövendékei és Tilmann atya is részt vettek. Az est jó hangulata, a közös éneklések és beszélgetések lehetővé tették a résztvevők számára, hogy megéljék, milyen közösségben élnek az atyák és a kispapok, akik a végén szóltak pár mondatot arról is, hogy mi a legértékesebb számukra a Schönstatti Atyák Közösségében.

Október 27-én lesz Münchenben a következő találkozó, melynek témája: szabad, szilárd papi személyiséggé válni. A résztvevők bepillantást nyerhetnek a Schönstatti Atyák képzésébe, és elbeszélgethetnek atyákkal, kispapokkal és más

érdeklődőkkel... Szeretettel várunk minden érdeklődőt! Jelentkezés és további információ: peter@schoenstatt-patres.org

Mindazok pedig, akik szívükön viselik a Schönstatti család sorsát, szép lenne, ha bekapcsolódnának az imádságba és kegyelmi töke gyűjtésébe, melyet közösségünk a következő európai noviciátusért, új hivatásokért végez. Ezeket egy internetes „virtuális korszóba” is bele lehet dobni: <http://schoenstatt.hu/atyak/ima>

Hálásan köszönjük!

Csermák Péter

Zarándokszentély

2012.szeptember 8-án Schönsattban a nemzetközi Zarándokszentély-mozgalm megkoronázta a Szűzanyát, hogy legyen Európa újraevangelizációjának Királynője.

Szerettünk volna írni egy cikket, de annyi élmény ért, hogy nem tudtuk rendszerbe foglalni a gondolatainkat, így visszatértünk a jól bevált „mi érintett meg” kérdéshez. Ne úgy olvassátok, mint egy fogalmazást, hanem mint a

családnapi végén felolvasott gondolat-halmot!

Tehát mi érintett meg minket ezen az ünnepen?

Érkezéskor:

– a 11órás utazás után megérkezvén a nővérek fogadtatása: Ismerjük magukat, már vártuk önöket!

– az információs pultnál több nyelven egyszerre telefonáló nővérek, és a kezük alá dolgozó társaik, örömük

Első este:

- Kentenich atya szarkofágjának gyönyörű egyszerűsége, a bazalt szépsége és ereje (a szarkofág két oldalán szinte mindig két nővér imádkozik egymást váltva, mint a gótikus képeken)
- a gyertyák fénye az erdőben
- a nemzetközi rózsafüzér frissessége
- az öt percig magasban tartott oltári-szentség több ezer ember jelenlétében
- az öskápolna nyugalma.

A cikk folytatását megtaláljátok a csaladmozgalom.hu-n.

Képek, film, cikk: schoenstatt.org.

Közösségi hely

A Szűzanya kegyelméből a schönstatti ifjúsági mozgalmak végre otthonra találtak immár Budapesten is. A kilenced lezárása előtt pár nappal, egy nagylelkű felajánlásnak hála, megállapodást kötöttünk egy – a Szent Gelért tér közelében található – lakás bérletére. Így végül megtaláltuk a keresett helyet, ahol otthon lehetünk és otthont teremthetünk – a magunk és a Szűzanya számára. Komoly mérföldkő ez, amelynek közösségteremtő ereje már most is érződik, mi pedig igyekszünk felnőni a további feladatokhoz. Már a nyáron is igyekeztünk tenni új otthonunkért, elvégeztük a legszükségesebb munkálatokat, kifestettük és kitakarítottuk a lakást, így reményeink szerint szeptember elején csoportjaink, ifjúsági hittanunk és egyéb programjaink már itt kezdhetik az új tanévet.

A közösségi hely fenntartása természetesen anyagi áldozatot is jelent. Így keressük azokat az embereket, akik egy éven keresztül havonta legalább 1000 forinttal tudnák támogatni otthonunk fenntartását. Ezt az Új Nyilatkozatot szintén szeptember 17-én a megnyitón, illetve ezt követően online a közösségi hely honlapján lehet majd aláírni. A befizetés történhet banki átutalással, készpénzben, egy összegben vagy részletekben, támogatóinktól csak azt kérnénk, hogy az adott havi támogatást folyó hó 10. napjáig juttassák el hozzánk. (Ennek adminisztratív okai vannak.)

Ezt az új közösségi helyet mi hatalmas lehetőségnek látjuk. Egy helynek, amelyből a Szűzanya segítségével valami sokkal nagyobbat, többet hozhatunk létre.

Biztos jövő

Az egyik egyetemi tanárom minden év elején az első óráját úgy kezdi, hogy megkérdezi: ki hogy látja magát öt és tíz év múlva. A csoport több mint a fele nem tud válaszolni. Nem tudják, mi lesz velük, és nem is érdekli őket.

Egyik egyetemi tárgyam kapcsán a gimnazisták érettségi utáni elképzeléseit vizsgáltam. Az egyik iskola egy katolikus iskola volt, a másik pedig egy állami. Érdekes különbség adódott. A katolikus iskolába járók külföldön látják magukat, diplomásan. A másik intézményben pedig annyi az „igényük”, hogy már ne a szüleikkel éljenek. Más eszükbe se jutott. De nem szeretnék általánosítani.

A Barátainknak körülbelül a 60%-a katolikus. Így van elég rálátásom a korombeli fiatalok gondolkodására. Sokat gondolkoztam azon, miért is KELL hasonló értékrendű párt választanunk. Idén nyáron jöttem rá. Nem csak azért, hogy együtt járjunk misére és olvassuk a Bibliát. :) Az átlagos korombeli fiataloknak nincs jövőképük, nem bíznak a jövőben, félnek tőle. Az egyik nem olyan közeli ismerősömről kiderült, hogy figyelemfelhívó öngyilkossága volt, felvágta a karján az ereket. Nem történt nagyobb baja szerencsére. Az indoka pedig az volt többek között, hogy fél a jövőtől és attól, hogy nem lesz munkája, párja. 23 éves. Nincs még meg a diplomája se, de előre fél a jövőjétől, pánikol. Ám a keresztény fiatalokkal lehet olyanról beszélni, hogy mi lesz 10 év múlva. Nem félünk, mi bízunk a jövőnkben. Mindegy, mi lesz,

biztosan lesz, aki mellettünk áll. Sokan azt sem értik, miért nem pánikolok attól, hogy nincs még párom. Azért se pánikolok, mert bízom benne és tudom, hogy lesz, vagy kell, hogy legyen valaki. Ezért se adjuk le úgymond az „igényeinket”. Nekünk csak az Ő kell.

Hogyan segítem a barátnőmet át azon, hogy huszonevesen nincs párunk az életben? Erre sajnos pontosan nem tudom a választ, de mindig biztatjuk egymást és bátorítjuk, hogy ne hagyjuk lejjebb adjuk az elvárásainkat. Itt nem óriási nagy igényekről van szó, hanem olyan dolgokról, amikről azt hinnénk, nem is kérdés. Pedig sajnos már azzá váltak. Ilyenek például, hogy ne kezeljen tárgyként, lássa a jövőjét bennünk, és lehessen vele elképzelni egy családot. Persze sokszor fontosak a külső dolgok is, de úgy vélem, max. negyedrészen. Az csak az első „rosta”. De abban biztos vagyok, hogy minden katolikus, schönstatti barátom teljesen boldog és vidám. Ha mégse, és lenne egy kis csüggedés, számíthatunk egymásra, egymás bátorítására és felvidítására.

Ép testben ép lélek?

Mm, régi közhely, de rám sok esetben igaz. Például ha veszem a fáradságot, és lemegyek edzeni a konditerembe, utána büszkébben, persze egy kicsit erősebben és nyugodtabban jövök ki (hogy legalább nem lazáltam). Bár az edzőteremben lévő emberek nem tűnnek nekem túl kiegyensúlyozottnak, ép lelkűnek. Tetkók, aranylánc, amit még edzés közben is fontos hordani persze, természetellenesen nagy izmok, epres ízű tömegnövelőtől illatozó palackok, három telefon és természetesen a slussz kulcs, hogy mindenki lássa, ma épp melyikkel jött.

Ép a testük (látszólag), na de a lelkük? Aligha, gondoltam magamban. Hazaindultam tehát edzés végeztével, felpattantam a bringámra, jól esett, hogy gyors, jól megy és nem kell gyalogolnom, vagy várakoznom a kánikulában a buszra, lestem is az irigy arcokat a megállóban. Otthon aztán egy jóleső zuhany, frissen vasalt ruha, anyu-főzte finom vacsora, aztán egy hideg sör a barátokkal. Úgy éreztem, kerek a világ: jó társaság, nevetések, kellemes fáradság, szép ing, tele has és egy jó sör. Eszembe is jutott, hogy érdemes volna mindezekért hálát adni a Jóistennek, hogy így kényeztet engem. A napom minden pontja kiegyensúlyozotttá tett, jólesett, nemcsak a testemnek, a lelkemnek is. Azt éreztem, hogy rendben van a szénám.

A legközelebbi alkalommal, amikor újra erőt vettem egy konditeremzéshez, megint csak összetalálkoztam a hústo-

rony szteroiditánnal. Gondolkodóba estem, vajon ő mitől lesz kiegyensúlyozott, hogyan ápolja a lelkét? Nyilván keresi Istent az életében, ahogy én is, csak más módszerekkel, más szinten. Talán, azt is megkockáztatom, nem olyan mértékben, mint én, ahogyan nálam is vannak még aktívabb, igazabb Isten-kereső, hívő emberek. A vasárnapi mise, esti ima nekem alap, ezt a szüleimtől kaptam készen, nem az én érdemem. Ő nem kapott ilyet, tehát ha csak évente egyszer elmond egy gyors imát két szolárium között, hogy összejöjjen a fizetésemelése, ugyanott tartunk, sőt, azt ő magától teszi, senki nem tanította rá. Keresi Istent a saját eszköztárával, és kényezteti a testét-lelkét, ahogy tudja. Meg is szólított egy váratlan pillanatban: „Ne haragudj, használhatnám egy kicsit a súlyzóidat, csak amíg pihensz?” Meglepett az udvariassága, a stílusa, és be kell vallanom, ezeket nem néztem volna ki belőle. Beszélgettünk pár percet, aztán ki-ki ment a saját útján tovább, és töltődött a maga módján. Egy csúnya szó, egy rosszindulatú mondat nem hagyta el a száját. Úgy tűnt, neki is rendben van a szénája. Egy ápolat lélek szólt belőle. Legalábbis ezt éreztem. Valószínűleg teljesen más világban élünk, de egy kis időre ugyanakkora terhet emelgettünk. Mindenesetre legközelebb nem ítélekem ilyen gyorsan, csak a látottakat alapján.

lánytábor 18+ hit és imádság

Köszönjük, Tilmann atya

